

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

L'historiador Just Casas analitza en un llibre el 19 de juliol de 1936

CULTURA 12

Manuel Molí i el Suri, retrospectiva de dos grans pintors egarencs

CULTURA 13

La Qlectiva, creació artística autogestionada

CULTURA 14

Fem Futur, 2017 independència

→ L'ANC inicia campanya pel referèndum

SOCIETAT 5

Obrim Fronteres

→ Campanya Casa Nostra, Casa Vostra per aturar la crisi migratòria

SOCIETAT 3

Gestió pública de l'aigua

→ L'Ajuntament defensarà la gestió directa a través d'una campanya

POLÍTICA 8

Guia de contractes públics, per garantir serveis i drets

→ UGT: la gestió pública directa dels serveis és la millor

→ El concurs de menjadors escolars mostrarà la voluntat real del govern

TREBALL 10 I 11

AV Les Arenes-La Grípià-Can Montllor

→ Autogestió i protagonisme veïnal, claus per a la construcció d'una comunitat cohesionada

SOCIETAT 2

En marxa el Parlament Ciutadà de Terrassa

→ El 19 de març tindrà lloc una manifestació per la gestió pública de l'aigua

SOCIETAT 6

> AV Les Arenes-La Grípià-Can Motllor

“No permetien la democràcia, però nosaltres la fèiem”

Autogestió i protagonisme veïnal, claus per a la construcció d'una comunitat cohesionada

Pep Valenzuela

A les Arenes hi havia tres cases quan, amb 13 anys, s'instal·là en Pablo Gómez amb la seva família, procedent de Ciudad Real. Era el 1948. Decidiren venir a aquest barri perquè era més barat encara que Ca n'Anglada. El propietari acceptà com a traspàs una ràdio i una bicicleta, després van anar pagant una mensualitat, 15 pessetes al principi, creu recordar aquest veterà activista veïnal. La casa, on encara hi viu, la van començar a construir els caps de setmana amb les pròpies forces.

El pla parcial d'urbanització es va començar a treballar quan es va muntar l'organització veïnal després de la riuada, cap al 1962-63, quan ja n'hi havia uns 300 veïns, però només s'aprova el 1988. Entremig, més de 20 anys de mobilitzacions i lluites, autoorganització i construcció d'un barri que tenia quelcom de zona alliberada. Com diu en Pablo: «Lavors no hi havia democràcia, però nosaltres aquí, en certa forma sí la teníem».

La Riuada va obligar el veïnatge a pensar el barri juntes. La riera no es-

actuals carrers Canigó i Puigmal.

Aquella experiència serví per «constatar que la gent estava unida i ens vam plantejar de fer l'associació». Aquest veïnat unit i participatiu va ser protagonista de la construcció i urbanització del barri. Forçant, per exemple, un acord entre propietaris i promotors dels terrenys, ajuntament, contractista i la gent del barri, per asfaltar els primers 9 carrers, el 1971, pagant els promotors i ajuntament la part més important, però també el barri una part.

El febrer de l'any 1964, una assemblea convocada per la parròquia donà inici al que seria el Centre Social de les Arenes, legalitzat com entitat dependent de Càritas, en la pràctica l'associació veïnal. Es va nomenar una primera junta, amb un delegat per cada carrer. «A les assemblees venia tot el barri», recorda en Pablo, «clar, era l'única novetat que teníem».

L'arribada del capellà Alejandro Duran de Lara (posteriorment, missioner a Mèxic i dit el Chinchachoma) és una fita al barri. Va impulsar, amb la gent i connexions socials i institucionals, moltes iniciatives, entre les quals la construcció de l'escola Joan XXIII. En un terreny i amb diners que, més o menys directament, també tenen a veure amb la mediació del capellà, el veïnat va construir el local social, «el nostre local», subratlla el veterà activista, «vam treballar unes 500 persones, homes i dones, els caps de setmana», amb assistència voluntària d'arquitectes i altres professionals.

Recorda en Pablo el nivell de politització dels anys 70, «hi havia militants comunistes, socialistes, trotskistes... totes les àrees polítiques; però a les reunions resolíem les qüestions del barri i, al carrer, cadascú discutia i defensava el que volia». En concret, això vol dir que es va fer pinya per defensar el

■ M. Àvila, secretari de la junta de l'associació, davant el mural de les col·laboracions per la construcció del local social

Pla, les zones verdes i d'equipaments, «es va respectar escrupolosament». Aquesta unitat, garanteix, va ser la que convertí l'AV en «un poder real».

Amb el nou govern elegit per votació democràtica, encapçalat per Manel Royes, les condicions, objectivament, milloraven a l'hora d'aconseguir avançar el pla parcial d'urbanització del barri, assegura en Pablo. Però «els promotors també jugaven» i van fer servir el seu poder. Abans de limitar la zona, Les Arenes-La Grípià-Can Motllor, ja havien fet una reparcel·lació

efectiva, «uns anys fent-ho, nosaltres recorriem, però no estava delimitat i perdiem. Quan el 1988 s'aprova el pla parcial, ja havien venut el 50 o 60 % dels terrenys i no havien de pagar la despesa d'urbanització».

En aquesta línia d'autogestió, l'AV va crear també una mutualitat, «perquè venia la gent per queixar-se que les quotes d'enterrament anaven pujant», i el 1976 es va crear, amb forma de cooperativa. En Pablo Gómez ha estat president 25 anys. Avui té més de 2.000 persones sòcies. Altres en-

titats i iniciatives sorgides al barri són entitats com la d'Amics d'en Ferran, organitzadora del Festival Sam Sam, de cooperació amb el Senegal, i la ONG Àngel Blau, que manté lligam amb els projectes del citat pare Alejandro a Mèxic.

Clar que, lamenta el dirigent veïnal, «també el barri ha canviat molt, ha triplicat o més la població, ara és dormitori; abans si convocaves una assemblea venia tothom i ara molt pocs». Clar que, reconeix, «abans era un problema de viure».

La resposta davant la Riuada del 62 va unir el barri

tava canalitzada, encara era quasi tot camp, i la gent del carrer decidí fer un mur, recorda en Pablo, de 150 metres de llargada, 50 metre d'ample i 4 de fondo, per defensar les cases, entre els

La riera, encara el problema més important del barri

El currículum vitae no garanteix res. Com bona part de les associacions veïnals de la ciutat (segurament del país), la de Les Arenes-La Grípià-Can Motllor també ha viscut moments en què s'ha posat en qüestió tot. En Manuel Àvila, secretari de l'actual junta, és contundent en afirmar que amb l'anterior direcció «estava tot molt parat, només feien algun curset i poc més». Parlem ja d'uns cinc anys enrere.

El canvi va portar activitat i moviment de nou. Però, de totes formes, l'Àvila es plany de que manquen persones per treballar a la junta: «la gent no està per la feina, menys la gent jove, la mitjana d'edat s'en va cap als 60 anys». De fet, la renovació de la meitat de la junta prevista als estatuts no es pot realitzar, reconeix, i afirma que «no hi ha molta gent que hi vulgui ser-hi, la joventut s'ha fet a un costat». No és com «abans, que hi havia una persona adulta per carrer i una persona jove», recorda encara.

Tot i les dificultats assenyalades, que afecten la major part del moviment veïnal, l'associació d'aquest barri compta actualment amb quasi 900 persones sòcies, en una població d'uns 16.000 habitants. Mentre acaben de perfilar la creació d'una aula d'informàtica, especialment orientada per a joves, hi ha

tota una programació d'activitats, com són: aprenentatge i ball de sevillanes, de hip-hop i balls de saló; cursos d'anglès i, en breu de francès també; grups de conversa en català «Xerrem»; un grup de punt i, finalment, una rondalla de músiques tradicionals i el grup rocieron Voces del Camino. Per festa major, carnaval i reis es creen les respectives comissions organitzadores, perquè el barri té les seves pròpies programacions en aquestes dates.

Encara costa entendre com els canvis socials han modificat les relacions comunitàries. Una gran experiència com la d'aquest barri, amb dècades de treball col·lectiu sembla significar molt poc per a la gent més jove

Tots els grups funcionen de forma autogestionada i amb voluntariat. La gent que hi participa aporta una quota bàsica de 10 euros per garantir manteniment. Pel local es mou diàriament una mitjana de 50 o 60 persones, la junta fa permanència dilluns i dijous per atenció al públic.

La veritat és que no hi ha espai per fer més curset ni grups d'activitat, afirma

l'Àvila, veí del barri des dels anys 1950 i uns 40 anys d'activisme veïnal i social. Però, explica amb orgull, tot es fa al local de l'AV, que és un local propi, «el va fer amb l'esforç i les mans de la pròpia gent del barri». Reben alguna subvenció pública, però només per ajudar a realitzar algunes activitats.

A l'entorn i en el si de l'associació han nascut entitats que funcionen amb vida pròpia, com la mutualitat d'enterraments, l'esplai i la Ràdio Star (100.5FM). La ràdio emet 24 hores, tots els dies, i arriben a treballar unes 80 persones, explica l'Àvila, «va començar mig en broma mig seriosament, però ja és tota una institució». La Mutualitat té oficines al local antic i obre de dilluns a dijous, de 17h a 20h.

Actualment, declara el secretari de la junta, el problema més gran i preocupant que tenen és l'abandonament de la riera, amb motiu del qual es va crear una comissió específica. Després, alguns problemes menors, però que obliguen sempre a estar alerta. Parla, en concret, dels arbres que estan sense podar i de la plaça de Chinchachoma, on cada vegada que plou l'aigua se'n du tota la sorra cap a l'avinguda. A la plaça García Lorca, la major del barri, han tingut problemes d'accessibilitat i altres que, considera l'Àvila: «es van solucionar, però no amb la velocitat

necessària».

Pel que fa a la comissió Riera, va començar a funcionar fa més d'un any davant la preocupació per la manca de neteja, pel deteriorament de murs i per la manca, encara, d'infraestructura suficient. La mobilització, que s'ha fet gran sumant més de 10 barris afectats i la pròpia FAVT, ha aconseguit que l'Agència Catalana de l'Aigua i l'Ajuntament de Terrassa comencin a concretar solucions i pressupostos. Tenen clar, però, que no poden abaixar la guàrdia, la comissió del barri i la co-

ordinació a nivell de ciutat estan alerta i en moviment.

Amb la perspectiva de més de 40 anys de militància, sempre animat i alerta, l'Àvila sent, però, que «no hi ha moviment, al menys jo no el veig molt». Clar que la situació en general i de les persones en particular ha canviat molt, reconeix, però també creu que «potser les que han vingut darrere s'han trobat les coses fetes, no s'han tingut que preocupar tant com nosaltres, que des del 14 anys estàvem aquí lluitant, treballant i estudiant».

DES DE 1927

Cafè Bar

100 Cerveses
Entrepans
Tapes

AMICS DE LES JOVENTUTS TERRASSA

C/Teatre 2, 08221 TERRASSA
93 783 51 37

Obrim Fronteres Terrassa: treballem des de casa per aturar la crisi migratòria

Maria C.

El passat diumenge 29 de gener es presentà a la ciutat la campanya Casa nostra, casa vostra de mans d'Obrim Fronteres Terrassa, un grup format per una quinzena de persones que vol apropar la crisi política de les refugiades i migrades a la ciutadania egarenca.

«Donar visibilitat a l'anomenada «crisi migratòria» i animar a la gent a participar de la manifestació unitària convocada pel 18 de febrer a Barcelona» són els més visibles dels seus objectius que també inclouen altres tasques menys mediàtiques però essencials a l'hora d'exigir responsabilitats i sobretot, a l'hora de proposar solucions immediates al que suposa una «vulneració reiterada dels drets humans». Aquestes tasques inclourien trobar mitjans per a pressionar a les institucions i al govern o la creació d'espais de trobada, debat i formació oberts a tothom amb l'objectiu final de promoure la mobilització de la ciutadania.

Aquest punt, el de la mobilització dels veïns i veïnes de la ciutat, és fonamental. Davant les xifres

■ Presentació d'Obrim Fronteres, el passat diumenge 29 de gener al Teatre Alegria

absolutament esfereïdores que parlen de 3.800 morts a la Mediterrània en el passat any, és fàcil caure en el pessimisme immobilista i pensar que tota acció per part

de la ciutadania hagi de ser insuficient i per tant estigui, ja abans de començar, abocada al fracàs. És per això que Obrim Fronteres Terrassa insisteix en la importància

de fer nostra la lluita per eradicar aquesta situació.

Des del col·lectiu ens expliquen, també, que diverses de les persones que l'integren han estat fent de

voluntàries en camps de refugiats a Grècia, la qual cosa, els proporciona una vinculació directa i molt preuada amb el conflicte ja que els permet dotar el grup «d'altres visions i perspectives més afins a la situació real». Potser és aquesta visió pròpia del conflicte la que els permet defensar, amb fermesa, que la crisi humanitària que s'està vivint arran de la situació dels refugiats «és conseqüència d'una estratègia econòmica i política enfocada a perpetuar l'*statu quo* de la població global». Des del col·lectiu tenen clar que aquesta crisi és estructural i és responsabilitat dels grans capitals «que neguen reiteradament el dret d'asil i implementen polítiques segregadores que accentuen la desigualtat i les dinàmiques racistes, classistes i eurocentristes.» Ara bé, reconeixen que la societat en general té actitud i comportaments que són igualment poc inclusives.

Posar fi a aquestes polítiques i dinàmiques que en primer lloc causen i després agreugen el drama de les persones desplaçades és, doncs, el gran repte al que s'enfronta ara mateix la ciutadania d'aquesta ciutat.

El Casal de la Dona inicia una nova etapa

Maria C.

Dilluns 23 de gener. El casal de la Dona de Terrassa es prepara per iniciar una nova etapa en el seu camí i la resposta a la convocatòria feta per part de la nova junta directiva ha estat, de moment, positiva.

Un bon nombre de sòcies es reuneixen per tractar diversos temes que afecten al casal i a la seva futura trajectòria. El més important: aquest canvi que es va produir quan algunes persones membres de l'anterior junta van plantejar de tancar el casal. «Són molts anys treballant, algunes d'elles estaven molt cansades...la decisió sortia d'aquí...pur cansament» expliquen la Maria i la Marina. Elles són dues de les sòcies més joves d'aquest espai en el que, molt sovint, s'ha trobat a faltar més relleu generacional.

Davant aquesta proposta d'interrompre l'activitat del Casal de la Dona un grup de sòcies va assumir la responsabilitat de continuar amb la feina

i així s'establí, doncs, la nova junta directiva. L'objectiu és clar: «continuar sent un referent feminista a la ciutat». Però, com es concreta aquest objectiu?

La Mercè, una de les sòcies fundadores del casal i per tant una de les més veteranes, ho té clar: acollir a generacions més joves seria un moviment clau. «Sabem que a la ciutat hi ha altres col·lectius on, a més a més, la mitjana d'edat és més baixa. Ens agradaria estar en contacte amb ells i treballar plegades».

També hi ha intenció d'incrementar el nombre d'activitats i d'augmentar la seva presència a la ciutat, esbrinar com està la situació de les dones de Terrassa en aquest moment i què es pot aportar des del Casal de la Dona per millorar les seves vides.

També s'ha considerat necessari, des de l'assemblea i per iniciativa d'algunes de les sòcies, crear un grup d'investigació entorn a la memòria històrica i reforçar la presència de les sòcies a altres espais on continua sent fonamental que la mirada feminista sigui present.

■ Celebrant l'inici del nou curs a l'assemblea del Casal de la Dona, el passat 23 de gener.

CASAL DE LA DONA

teatrecondal

A partir 1 de març

entrades teatrecondal.cat

VINE EN GRUP!

PROMENTRADA.COM

LA COMÈDIA MUSICAL

HOMES

de Sergi Belbel i Carol López

música Marc Parrot direcció Carol López

Anna BARRACHINA Agnès BUSQUETS Mireia PORTAS Alba FLOREJACHS Glòria SIRVENT

SER HOME NO ESTÀ DE MODA

Cristina, Manuela i Paca, vides creuades: compromís, justícia i llibertat

Domènec Martínez

Membre de la Junta directiva Associació Catalana d'Expresos Polítics (Resistents antifeixistes-membres de la FIR)

Fa 40 anys la història es va accelerar. En aquella època em va tocar viure a Madrid les manifestacions, vagues i lluites populars contra la dictadura. Formava part del nucli de direcció de la UJCE. Veníem d'un 1976, cabdal en la lluita per la llibertat. La darrera setmana de gener va ser tràgica, com ho va relatar Juan Antonio Bardem a la pel·lícula "Siete días de enero". El dia 23 havia estat assassinat a trets pels grups d'ultradreta l'estudiant Arturo Ruiz García, que participava en una manifestació pro amnistia. El dia 24, i en la manifestació de protesta per aquest atemptat, Mari Luz Nájera moriria per l'impacte d'un pot de fum de la policia. El pitjor va arribar a les 22,30 d'aquell dia. Tres ultradretans entren al despatx d'Atocha, 55 i desapareixen contra les nou persones que troben. Aquests dies hem recordat els seus noms: Luís Javier Benavides, Serafín Holgado, Ángel Rodríguez, Javier Sauquillo, Enrique Valdevira, Miguel Sarabia, Luís Ramos, Dolores González y Alejandro Ruiz-Huerta (la única persona que encara viu d'aquella massacre). La multitudinària manifestació silenciosa, serena, responsable, organitzada pel Col·legi d'advocats, i amb servei d'ordre de la militància de CCOO i el PCE, va ser determinant per fer possible la transició democràtica.

He tingut ocasió de reviure (amb Consol Hernández, que també va viure a Madrid, aquells temps de revolta), aquells fets que ens van marcar per sempre (Javier Sauquillo era un dels meus advocats defensors de 1976). Homenatge i reivindicació d'aquesta memòria combativa que,

enguany, la Fundació Abogados de Atocha, ha volgut reconèixer en el Colegio de Abogados de Madrid, i en l'artista plàstic Juan Genovés. Un dels moments més entranyables va ser el reconeixement a aquest artista vitalista i compromès amb les llibertats democràtiques. Autor de *El abrazo*, que es va convertir en un cartell emblemàtic per l'Amnistia. Es van vendre més de 500.000 còpies per recollir fons pels presos i la lluita contra la dictadura. Ell mateix va patir detencions per la seva edició i impressió clandestina. *El abrazo* també inspira l'esclatada ubicada a Antón Martín, a 20

metres de l'atemptat, que aquests dies s'ha cobert de clavells i flors vermelles. Però aquest aniversari ha tingut la virtut de reunir en la mateixa tribuna de l'Auditori Marcelino Camacho, tres dones protagonistes excepcionals. Cristina Almeida, Manuela Carmena i Paca Sauquillo, tres advocades laboralistes, que van viure molt intensament aquelles jornades. Manuela Carmena es va salvar, per atzar, de ser assassinada, va canviar el lloc de reunió previst a darrera hora. Totes tres eren titulars dels despatxos laboralistes més actius de Madrid dels anys 70, espais i professionals

que acollien els treballadors i treballadores en vaga, o les persones represaliades per la dictadura. Es van conèixer a la Universitat (quan molt poques dones accedien), van estudiar Dret, i van prendre partit activament per les llibertats democràtiques i la justícia, en temps en que no era gens fàcil de fer-ho. Amb trajectòries polítiques i professionals diferents, però sempre vinculades a la causes de la igualtat, són ara, igualment, un referent de la ètica i el compromís militant amb nous projectes d'emancipació social. Cristina Almeida, aportant els seus coneixements i energia com a jurista implicada en la memòria democràtica, contra els crims del franquisme. Manuela Carmena, com alcaldessa de Madrid, posant rostre i experiència a les noves esperances recuperades amb els ajuntaments pel canvi. Paca Sauquillo, amb una dilatada experiència en el camp de la cooperació, la pau i el desarmament, col·laborant, al costat de l'alcalde de Madrid, com a Comissionada de la Memòria Històrica. Un exemple magnífic d'aquesta memòria indòmita, amb rostre de dona, tan ignorat i silenciats en el relat de la transició. Per aquesta raó el llibre *Cristina, Manuela i Paca*, escrit per Irene Díaz, José G. Alén i Rubén Vega, i editat per Ediciones Península, que es va presentar la jornada del dia 24 de gener a Madrid, constitueix un veritable monument a la lluita per la llibertat, la justícia i el compromís militant. Un llibre que es va gestar

fa un parell d'anys, en el marc per recuperar la memòria dels advocats i advocades que se la van jugar durant la dictadura, i que van constituir un referent ètic davant la ignomínia dels tribunals repressius. És per tant un llibre indispensable per entendre d'on venim, i útil per valorar el cost de la llibertat i la conquesta dels drets socials. També per renovar avui els compromisos militants i socials (la democràcia no ens la va regalar ningú), davant els discursos racistes, xenòfobs i insolidaris que cotitzen a l'alça, com el discurs feixista que encarna el nou president dels EUA, i que aplaudeix l'extrema dreta a Europa. Les tres protagonistes citades (Cristina, Manuela i Paca) que es defineixen com a voluntaristes, compromeses i afortunades, han reivindicat el camí a seguir: el del moviment de les dones (*la marcha de Dones de Washington*) i les mobilitzacions arreu del món contra les mesures i decisions del govern, racista i ultranacionalista, de Trump. No ens rendim!

Un llibre de memòria, com va recordar Alejandro Ruiz-Huerta, president de la Fundación Abogados de Atocha, que ens ajuda a entendre la necessitat de perseverar en el coneixement de la lluita obrera, pels drets de les dones, per la justícia i els moviments per la pau i la solidaritat. Sense memòria no tenim futur. Com es llegeix al monument d'Atocha: "Si el eco de su voz se debilita, pereceremos. Paul Éluard". No ens ho podem permetre.

Si el Parlament ciutadà arrela a Terrassa serà un èxit col·lectiu

Dolors Frigola

Membre del Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana

Quan, gairebé un any enrere, al Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana dèiem que al nostre horitzó es dibuixava la idea d'un futur Parlament Ciutadà a Terrassa, sabíem que no seria una empresa fàcil, però amb constància i una bona dosi d'il·lusió també sabíem que ho podríem fer possible.

Durant els darrers mesos, al Consell d'entitats hem treballat de valent en aquest tema. Hem convocat tres trobades ciutadanes obertes a totes les persones, entitats i col·lectius que hi volguessin participar i vam decidir, de forma col·lectiva, els principis, els objectius i les línies bàsiques de funcionament del que seria el futur Parlament Ciutadà de Terrassa. El resultat va ser la seva constitució el passat 21 de gener, fent realitat aquest anhel.

El primer que cal destacar és que el Parlament ciutadà és un espai en construcció del qual tot just acabem de posar la primera pedra. I utilitzo el terme d'espai en construcció perquè estic convençuda que serà només a través de la pràctica, de l'aprenentatge, i de la voluntat de la ciutadania per fer-se'l seu, com lanirem dotant de

forma i contingut.

El Parlament ciutadà és una eina que ens estem oferint per aprendre i re-aprendre, com diu el company, Joan Tamayo, i poder deixar enrere antics vicis sustentats en la idea d'un sistema democràtic basat en el principi de la delegació per a la resolució dels assumptes que ens afecten com a societat. Un concepte d'autoorganització ciutadana, tan necessari com útil alhora, per nodrir-nos de nous coneixements i que ens apropiï a la idea d'un nou compromís social basat en la implicació, i no en la delegació, en la participació activa, i també en la no confrontació de posicions buscant, a través de l'escolta activa, formes de consens.

El Parlament ciutadà ha de servir per aprofundir en la participació i la democràcia real perquè el moment així ho exigeix. I perquè en una època convulsa, que podem definir de socialment insòlita, de pèrdua de drets, i amb una democràcia formal cada cop més amenaçada, cal redefinir la democràcia. Cal entendre que aquesta o és participativa o és buida

de contingut. Estem veient a diari com el sistema capitalista vol i necessita una democràcia dèbil per poder continuar amb la seva ofensiva neoliberal (no cal mourens de Terrassa per trobar exemples d'això). Per això, no podem afrontar aquest moment des de la individualitat i des d'una òptica que només pot ocasionar impotència i frustració.

Però, aquest canvi de paradigma necessita la conscienciació col·lectiva; necessita fomentar i estendre el debat per arribar al màxim de persones; necessita que ens creiem que som subjectes actius i que, com a tals, hem de poder gestionar els nostres afers comuns fent propostes i elevant-les allà on correspongui. Per això, la informació és bàsica; és la clau per a un debat ben construït que emani dels treballs elaborats prèviament, ja sigui per les pròpies entitats o per les persones participants. No en va, diem que el Parlament ciutadà ha de ser un punt de trobada de persones ben informades que, a banda de deliberar, volem influir en els òrgans de govern i en l'actualitat social, política i econòmica de la ciutat.

Una altra de les premisses del Parlament ciutadà és que no vol substituir, ni competir amb cap altre espai social, ni polític, ni institucional, o de qualsevol altre àmbit de la ciutat. Neix, per tant, amb la clara voluntat de ser un instrument de i per a la ciutadania; un instrument que no és propietat de ningú, però que aspira a ser de tots i de totes, i que es declara totalment independent dels partits polítics i de les institucions.

El dissabte, 21 de gener, vam estrenar el Parlament ciutadà parlant d'aigua; parlant del model de gestió que volem per a la nostra ciutat. Un tema transversal que afecta a tota la col·lectivitat i que cada dia està una mica més present en el debat ciutadà. Però aquest debat avui potser no es produiria si no fos per l'existència i el treball d'una entitat que, tot i la seva curta trajectòria, ja s'ha guanyat el seu reconeixement social: la Taula de l'aigua. Sense aquesta entitat, sense la feina feta al llarg d'aquests darrers anys i que ha posat a disposició del Parlament ciutadà potser, avui, no l'hauríem convocat ni estariem parlant d'aigua.

Com tampoc no tindria cap raó de ser, el recentment constituït Parlament ciutadà, sense el centenar de persones que no vam voler deixar passar per alt la convocatòria perquè entenem que el que és comú, necessita decisions comunes.

El Parlament ciutadà es va cloure amb el convenciment que havíem avançat amb les idees, que havíem après i que havíem estat capaces d'arribar a acords i, sobre tot, que havíem guanyat en democràcia i en aprenentatge col·lectiu. Va ser una experiència mútua en què vam compartir unes hores per fer veïnatge, per fer comunitat, i on vam voler ser-hi per decidir de forma col·lectiva com volem gestionar l'aigua a la nostra ciutat, i com ho farem perquè aquesta gestió sigui democràtica, sostenible i transparent.

Avui, el Parlament ciutadà ja és al carrer. Ja pertany a la ciutadania. Si aconseguim que arrela a Terrassa, si som capaces de donar-li llarga vida, serà gràcies a l'esforç compartit. Serà, per tant, un èxit col·lectiu!

> L'assemblea local de l'ANC impulsa la nova campanya

Fem Futur, pel referèndum i la independència el 2017

Pep Valenzuela

El llançament de la nova campanya de l'ANC, Fem Futur, és moment propici per fer un balanç del recorregut realitzat. Fer, com a mínim, un cop d'ull amb perspectiva d'aquest de vegades increïble, sempre sorprenent, moviment sobiranista i independentista, més conegut o dit «procés».

Hi ha dates i fets molt determinants, com són la resposta contra el recurs d'inconstitucionalitat a l'Estatut del juliol del 2010, amb la gran manifestació «Som una nació. Nosaltres decidim» i, posteriorment, la celebració de referèndums locals per la independència. «Des del 2010 va anar pujant el sentiment independentista, la manifestació va trencar tots els esquemes i aquí em sembla que es comença a obrir l'escletxa per on la gent veu que el canvi pot ser veritat», afirma la Calala, membre del secretariat de Terrassa per la Independència (TxI), assemblea local de l'ANC.

Nascuda per organitzar el referèndum a Terrassa, aquesta entitat en va treure algunes conclusions de la pròpia experiència, compartida arreu del país. Primer, explica la Pepi, activa des de llavors i actualment també membre del secretariat, «veure que érem moltes persones, que hi havia massa crítica, que hi havia la gent per anar endavant». Segon, afegeix, «vam descobrir algunes coses: per exemple, que els barris que, en principi, els creïem hostils, doncs no ho eren».

TxI va realitzar una intensa campanya de taules informatives al carrer, a tota la ciutat, «parlant amb la gent de tu a tu sobre els beneficis i circumstàncies de poder governar-nos nosaltres mateixes, de ser independents», relata la Pepi, al temps que en Joan recorda el dia que van anar a la plaça Catalunya, al costat de la mesquita, «vingueren molts a signar amb els carnets, vaig quedar allucinat».

I tot va anar molt ràpid. S'ha informat sobre l'ANC i també dels beneficis de la independència, expliquen al secretariat, amb resultats cada vegada més importants, com posaren en evidència els resultats del referèndum del 9N i, després, les eleccions del 27S.

Ara ja, defensen, «estem en un moment diferent; ara estem al carrer perquè les dades ens diuen que, tot i l'empat estadístic, hi ha molta gent que amb tot el que ha passat, encara que fins fa poc veien potser un bri d'esperança a Espanya, potser està més disposada a apostar per un nou país», resumeix la Pepi.

Argumenten que els resultats de les eleccions no permeten pensar en canvis, que no hi ha cap garantia de que d'aquí a 10 o 15 anys l'Estat espanyol estigui en disposició de fer un referèndum pactat. D'altra banda, l'ANC i les forces sobiranistes tenen agenda pròpia i drets a exigir i exercir: «és que no hem d'estar pendents si l'altre ens deixa o no, això és donar poder a qui no et deixa a tu exercir el teu dret».

Per això, ara, Fem Futur és la campanya dissenyada per l'ANC nacional

■ Pep Tomàs, Mario Sòria i Artur Moncal en una roda de premsa al local de TxI

PV

pel referèndum efectiu d'aquest 2017, explica en Mario, coordinador del secretariat. Una campanya entesa com a «prèvia a la definitiva, que serà la campanya pel Sí a la independència». A més d'arribar al sector de població ja citat, ara es planteja «sumar totes les persones que tenen una mirada democràtica de la societat i volem aportar-li aquesta il·lusió i aquesta visió de futur».

La metodologia, novament, es centra principalment en el voluntariat, a peu de carrer, activitats molt concretes amb els mitjans, actes al territori, comarca i a nivell nacional. Fem Futur treballarà a partir de temàtiques mensuals, durant sis mesos: infraestructures i mobilitat, millora de l'estat del benestar, inclusió social. La campanya va ser llançada el 15 de gener i dona ara les primeres passes.

Moviment, partits i institucions en el 'procés'

Crear un estat independent i sobirà no és cosa que es faci cada dia. Queden lluny els casos de la descolonització d'Àfrica o Àsia, com també les independències a fil de la desintegració de la URSS i l'Europa de l'Est. L'experiència més propera és la d'Escòcia, però es va parar en el referèndum. No hi ha manual d'instruccions, només la voluntat d'un poble i moltes idees i, clar, una història de lluites.

A més d'aquesta voluntat, des de l'ANC es considera que amb el treball conjunt del moviment independentista, l'amplicíssim i variat teixit associatiu, altres moviments, sindicats i també partits, en sintonia amb les institucions (ajuntaments, Parlament i Govern), tot i les dificultats hi ha molts motius per creure que és possible vèncer el desafiament que es planteja.

La Calala defensa que la proposta no pot ser un salt al buit: «cal arribar a la independència en les millors condicions de preparació, i això a la gent li costa de veure». Per això, afirma, «el Govern necessita el temps per preparar totes les infraestructures, no és cosa fàcil: l'agència tributària, tots els funcionaris de tots els departaments... res no es pot quedar penjant».

La Pepi, per la seva banda, reflexiona sobre els ritmes, «hi ha qui creu que anem molt lent i els que pensen que molt depressa». En tot cas, emfatitza, el fet és que «vivim una experiència inèdita, però la gent vol garanties, i en aquest context la posició ha de ser de confiança en totes les persones que hi som, també el Govern. Fins ara, ningú dels que estan tirant endavant

m'ha donat motius de desconfiança». Clar que això no és cap xec en blanc, afegeix, «altra cosa seria arribar al setembre i que no passés res, però no és el cas. I tot això també ho expliquem, intentem donar confiança».

En Mario destaca un altre perfil del procés. Subratlla que, després d'aquests anys de mobilitzacions, «de construcció d'un país desitjat, hem passat d'un àmbit de reivindicacions

molt vinculades a la identitat i singularitat cultural a un altre que estem parlant de drets, drets humans, d'inclusió i dignitat social». Aquest canvi significa per Mario «un gran avançament, una proposta que és impressionant; si ho mires en el context internacional som dels pocs projectes de futur que posen un país més inclúsiu amb millors condicions de vida; volem constituir un estat, però és un

procés social, està sent un procés social, profundament democràtic, pacífic, inclúsiu, tot això és d'un gran valor».

Sobre l'empat o lluita frec a frec entre el sí i el no per la independència, segons les enquestes, la Pepi afirma que «cal fer la feina com si hagués de venir d'un vot». Considera, de totes formes, que mentre el Sí és un vot per un projecte clar, de l'altra banda hi ha una barreja poc consistent, a més de la gent que no té posició ferma. Per això, tot i sempre alerta, defensa que «hi ha molts motius per l'esperança: si aquest 48% torna a parlar amb el vot serà majoria».

L'assemblea local egarenca ha volgut lligar molt bé la xarxa de mobilització, «hem creat una xarxa de nusos i més nusos», explica l'Artur, «com a estratègia interna, aquesta xarxa és una experiència molt interessant de mobilització social basada en la confiança». «És una estratègia d'il·lusió i comunicació», afegeix en Mario, «perquè la gent es mobilitza millor si el mobilitza algú proper, si parles als teus amics».

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL-LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela
Miquel Gordillo
Jordi F. Fernández
Maria C.
Júlia Velilla

DISSENY I MAQUETACIÓ

Pep Valenzuela
Miquel Gordillo

COL-LABORACIONS

Joan Tamayo, Adela Farré,
Jordi Sellarès, Salvador Pérez,
Miquel Mallafré, Emili Díaz,
Iván Carrasco, Oscar Rocabert,
Laura Mendiluce, Eli RodGüell,
Oriol Vicente

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA

7.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL:

DL B 2072-2015

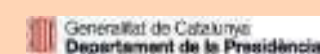
IMPRIMEIX:

ADHERITS A:

COL-LABORA:

Es posa en marxa el Parlament Ciutadà centrat a debatre com ha de ser la gestió pública de l'aigua

Una gran manifestació el proper 19 de març defensarà la municipalització del servei i la sobirania ciutadana davant les coaccions i la judicialització del procés de la fi del contracte amb Mina

Miquel Gordillo

El Parlament Ciutadà de Terrassa ja és una realitat. Després d'uns mesos de preparació, el passat dissabte 21 de gener marcà l'inici d'aquest nou espai de debat ciutadà, construït des de baix i dirigit per entitats socials i les persones que les conformen. Per donar empenta a aquesta nova experiència de democràcia real, i com a tema estrella, la primera reunió s'ha centrat en debatre col·lectivament com hauria de ser un futur model de gestió pública de l'aigua a la nostra ciutat.

El procés que ha permès que el Parlament esdevingui un fet va començar el setembre de 2015, i ha estat promogut pel Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana, és a dir, per la societat civil organitzada. Va ser el passat juliol quan la Taula de l'Aigua proposà obrir un espai més ampli, adreçat a la ciutadania, de deliberació i decisió col·lectiva sobre aquest important tema de ciutat. A la trobada de dissabte s'havien inscrit 115 persones, que en un número aproximat s'aplegaren en el Centre Cívic Francesc Macià. D'aquesta forma, es constituïa formalment el Parlament Ciutadà, tal com anuncià Rafael Gázquez, un dels moderadors.

Durant la trobada, es va debatre al voltant de dues mocions que presentava la Taula de l'Aigua, i de les esmenes que prèviament s'havien fet arribat (fins a cinc). De les esmenes presentades, una va ser aprovada per consens i la segona va ser sotmesa a votació i aprovada per majoria.

Transparència, control ciutadà i un Consell Ciutadà de l'Aigua

Més enllà del detall, la documentació sotmesa a debat presentada no es limi-

■ Un centenar de persones participaren al Parlament Ciutadà del passat 21 de gener al Centre Cívic Francesc Macià TC

tava a reivindicar un model de gestió directa del servei i abastament d'aigua, com el col·lectiu ha plantejat des de la seva posada en marxa. La proposta va més enllà i estableix el què, el com, i els detalls de com es proposa un model de gestió directa per aquest bé comú que és l'aigua. De fet, es parteix de la premissa que l'aigua no ha de ser una mercaderia, i que la seva gestió s'ha de regir per la participació ciutadana, la transparència i a partir d'un control social i ciutadà.

De tal forma que el debat viscut fou profund i de molt nivell. Aspectes com la fiscalització, la importància de la sostenibilitat ambiental i la preservació dels aqüífers que són font de l'aigua que consumim, foren motiu de debat. La proposta de la Taula apunta a un Consell Ciutadà de l'Aigua que asseguri aquest control, i que avalui la tasca d'una empresa pública que gesti-

oni el servei i abastament de l'aigua en tot el seu cicle integral, des de la seva captació fins al sanejament. La manera en què s'ha de regular aquest Consell també protagonitzà el debat.

Que el pagament del servei es fixi com a taxa, de forma que en cap cas superi el preu de cost, és una altra de les consideracions que es tractaren. I que no es faci a través d'una tarifa o preu, com aplica l'empresa concessionària. Per a Xavi López, de l'Observatori Ciutadà Municipal, «les taxes permeten una millor fiscalització i transparència; en canvi, les administracions han volgut evitar això, per així mantenir els beneficis milionaris de les empreses concessionàries».

Les exigències de l'empresa Mina, per exemple pel que fa a la indemnització milionària que demana a l'Ajuntament en cas de finalitzar el contracte (fins a 60 milions d'euros), estaven

també en el rerefons del debat. «Estem patint un xantatge en el tema de la indemnització que demana Mina, tot per mantenir uns privilegis que havien tingut durant el franquisme i fins ara», afirmava Paco Rodríguez, de la Taula de l'Aigua. «Amb la proposta de gestió mixta des de Mina només hem rebut coaccions, com la més recent dels poders fàctics de la ciutat, tot considerant l'aigua com una mercaderia». I un altre avís que es plantejà durant el debat: no pot arribar el mes de juliol amb una altra pròrroga del servei a Mina, que és el moment en què ens troben, un cop va finalitzar la concessió el passat mes de desembre.

Tal i com indiquen les bases de funcionament del Parlament Ciutadà inaugurat dissabte, les mocions aprovades seran adreçades al Ple, al Govern municipal i als grups polítics, i seran gestionades en aquest cas per la Taula

de l'Aigua de Terrassa.

Denúncies d'altres col·lectius socials

La proposta del Parlament Ciutadà inclou també la possibilitat que col·lectius i persones que tenen alguna denúncia la puguin exposar i donar a conèixer, de cara a rebre el màxim de suport. Dissabte es presentaren algunes, a la part final de la trobada, tot considerant-los també temes cabdals de ciutat. Així, el Col·lectiu Sense Habitatge denuncià la vulneració de drets que suposa que els grans bancs i elèctriques expulsin i extorsionin persones dels seus habitatges quan no poden pagar els subministres, mentre es comptabilitzen fins a 4.000 pisos buits a la ciutat. Des del col·lectiu s'indica que a Terrassa hi ha uns 1.300 ocupacions de pisos, i es reivindica un lloguer social que permeti a aquestes famílies a disposar d'un habitatge en condicions de dignitat.

Una altra reivindicació plantejada fou la referida als immigrants que han perdut la feina i els papers, i queden exclosos de drets socials i polítics, com ara por poder exercir el seu vot. La Comunitat Educativa també alertà del greu problema que suposa la segregació escolar, sent Terrassa líder en segregació en primària, i insta a l'Ajuntament a que s'afronti la situació de cara el proper curs amb mesures concretes.

Per la seva part, l'Associació de Jubilats de Veneçuela a Espanya parlà sobre la necessitat que es respectin les pensions i l'Ajuntament insti als governs de Catalunya i l'Estat Espanyol que es restaurin les pensions dels veneçolans que viuen aquí. I els laioflautes informaren d'accions de protesta, i fan una crida a la conscienciació ciutadana per què es garanteixin les pensions públiques.

Un laboratori de participació ciutadana real

«Volem esdevenir un espai obert a entitats i persones que generi un debat públic, i que influeixi en la presa de decisions d'assumptes locals, a través d'assolir acords que es transmetin als grups polítics i al ple», així anunciava Juan Martínez, del grup de suport del Consell d'Entitats, els objectius i forma de treball del Parlament; «això sense ànims de substituir la democràcia representativa», remarcà. I assumint principis com l'escolta activa de les persones, la confiança mútua i l'amabilitat, tots ells valors que van ser una constant durant la trobada de dissabte al matí al Centre Cívic Francesc Macià.

La iniciativa es considerarà un èxit entre organitzadors i participants. En declaracions a aquest mitjà, Itziar González, com a impulsora el 2012 del Parlament de Catalunya i que fou present durant tota la sessió, considerà que la ciutadania s'havia d'autoorganitzar entorn a una experiència col·lectiva. «A Terrassa s'ha superat amb nota quant a qualitat del debat i treball fet, he viscut també una molt bona moderació», destacà l'exregidora de l'Ajuntament de Barcelona; «ens hem fixat molt en aquesta iniciativa ja que permetrà que hi hagi

ganes d'organitzar d'altres trobades, apuntà González. «És possible organitzar-se en les qüestions comuns que ens afecten, sense deixar-les exclusivament en mans de tècnics especialistes, ens explicà David Soler, un altre membre del Parlament Ciutadà de Catalunya que assistí com a observador, al temps que destacà una organització «impecable, en els tempos d'intervenció, el respecte mostrat... Un nivell d'organització tant alt no és normal!», assenyala satisfet.

En la mateixa línia, Eva Herrero, exregidora a l'Ajuntament, destacà «l'alt nivell en la metodologia del Parlament, complementat amb els documents previs, que van possibilitar un debat de qualitat, malgrat tractar-se d'un tema molt tècnic i del qual no tothom pot entendre fàcilment.» Per la seva banda, Mar Grau-Satorras, terrassenca investigadora de l'Institut de Ciència i Tecnologia Ambientals de la UAB, mostrà molt interès en el tema tractat, la gestió de l'aigua, i assenyala el Parlament com un «laboratori de participació que pot ser una eina molt potent per a la ciutat, tal com es planteja des de la comprensió mútua, i del qual podem continuar aprenent encara més».

Crida a mobilitzar-se el 19 de març: S'escriu aigua, es llegeix democràcia

Precisament per reivindicar la municipalització de l'aigua i per respondre a les pressions i l'assetjament per part de Mina-Agbar, la CECOT i altres sectors empresarials als representats polítics que estan donant suport a la municipalització de l'aigua (que són 20 de 27 regidors del ple municipal), la Taula de l'Aigua i Aigua És Vida han convocat una manifestació amb el lema *S'escriu aigua, es llegeix democràcia*. La concentració tindrà lloc el proper 19 de març, a les 12h, i sortirà des de l'estació del Nord, passarà per davant de la seu de Mina d'Aigües de Terrassa i acabarà amb un manifest al Raval de Montserrat. La data és propera al 22 de març, que serà el Dia Mundial de l'Aigua, i s'efectuarà una crida a tota la ciutadania, als grups polítics, sindicats, entitats, associacions de veïns i col·lectius per tal que recolzin aquesta convocatòria.

INSCRIPCIÓ ENTITATS SUPORT

Manifestació 19 de març

!S'escriu aigua, es llegeix democràcia!

> Observatori Ciutadà Municipal

El món empresarial i l'aigua

Resposta a les manifestacions de la CECOT i de Mina en relació als beneficis que obté Mina de la concessió del servei públic d'aigua a Terrassa

El primer que sobta és la demagògia utilitzada per part de la CECOT per intentar desacreditar una decisió democràtica i fonamentada que han pres, per majoria, els nostres representants polítics de l'Ajuntament de Terrassa, per tal que la gestió de l'aigua sigui pública, un cop finalitzat el contracte de concessió de 75 anys, que cal recordar es va signar entre les parts amb la condició de: "sense ànim de lucre", amb la retribució limitada a la reintegració del capital anticipat, per molt que Mina manifesti el contrari.

Que una gestió pública i directa de l'aigua generi un clima d'incertesa i desconfiança dels inversors és totalment lògic, i qualsevol inversor que ha posat els seus diners en una empresa com Mina hauria d'haver estat informat prèviament que aquest "negoci", segons el mateix contracte, finalitzava el dia 9 de desembre d'enguany, i més enllà d'aquesta data ningú li podia garantir més repartiment de dividendes. Més encara tenint en compte que l'explotació d'aquests 75 anys ha permès acumular un fons de reversió milionari, precisament per compensar el final de la concessió.

"És lamentable que els dirigents d'una institució com la CECOT, facin un ús personal dels seus gremis per defensar una guerra de l'aigua"

Lligar aquesta incertesa puntual d'un grup d'accionistes d'una sola empresa privada amb la desafecció del món empresarial de la nostra ciutat i anunciar que com a conseqüència immediata, no es podrà resoldre un dels problemes més greus que arrossega la ciutat com és l'atur, és portar el debat sobre l'aigua a un nivell d'anàlisi

simplista, miop i interessat, que no és de rebut.

Empreses de Neteja, Plàstic, Construcció, Flequers, Fusta, Instal·ladors, Professionals Imatge, Reparació d'automòbils, Química, Metal·lúrgics, Carnissers, Xarcuters, Cansaladers, Floristes i Pintors... Estan totes preocupades perquè l'aigua sigui de gestió pública?

Els han explicat que els accionistes més il·lustres amb accions preferents cobren uns dividendes superior en un 50 % a les ordinàries i altres retribucions (diètes i atencions estatutàries) són els que tenen més a perdre i que casualment són dirigents de la CECOT, la Cambra de Comerç, i de la poderosa Agbar, capital 100% francès, SUEZ?

També han de saber que si la gestió és pública, la licitació de les obres de millora del servei serà obligatòria, i tot això podrà beneficiar a totes les empreses terrassenques que podran accedir-hi en igualtat de condicions, cosa que ara no passa amb el monopoli de Mina.

Volem deixar clar, sortint al pas de les afirmacions de la CECOT, sobre que una empresa com Mina és la que pot garantir millor transparència i eficàcia en la gestió que l'empresa privada està regulada pel dret mercantil, i com a conseqüència, no hi ha cap obligació de que la gestió sigui transparent, sobre tot de cara a la ciutadania. A tall d'exemple només cal constatar les dificultats que està posant Mina per que l'Ajuntament disposi de tota la informació necessària, inclosa la relativa a les retribucions dels treballadors, per realitzar la liquidació del contracte que ha arribat al seu final.

És clar que no volen perdre els privilegis d'un negoci rodó sobre un servei públic que després de 75 anys, no només els hi ha retornat els diners inicialment invertits, sinó que a més han obtingut grans beneficis, molt per sobre del que es pot considerar un benefici industrial normal com diu la llei, amb el repartiment constant de dividendes. La seva actitud de judicialitzar qualsevol decisió que pren el ple del nostre Ajuntament sobre el retorn de la gestió de l'aigua a mans públiques, demostra que no es aconsellable contractar segons quines

■ L'interventor Fernando Urruticoechea denuncia que Mina obtingui beneficis amb la gestió de l'aigua

empreses privades per la gestió d'un servei públic d'interès general.

És lamentable que, els dirigents d'una institució com la CECOT, facin un ús personal dels seus gremis per defensar una guerra de l'aigua, en què els únics interessats i beneficiats del litigi són un nucli reduït de persones que ostenten la presidència de la CECOT i de la Cambra del Comerç, i que alhora, són els accionistes privilegiats de l'empresa Mina.

Mina, afirmant que només guanya 500.000 € bruts per la gestió de l'aigua a Terrassa, demostra com es poden manipular els comptes si no hi ha auditories externes, rendició de comptes i control públic...

En aquest sentit cal dir que als últims comptes d'explotació anuals del servei que la Mina ha proporcionat a les seves memòries per l'increment de tarifes, es reconeixen uns beneficis bruts de 1.669.997 € i 1.534.984 € per als anys 2011 i 2012 respectivament.

És veritat que, per exemple a la mateixa memòria per la tarifa de 2014 la Mina redueix, sorprenentment el resultat de juliol 2012 a juny 2013 a

616.401 euros..., que representarien un 4% de benefici sobre la facturació total, amb una adscripció a Terrassa de 100 treballadors de la plantilla, i una població de 220.000 habitants.

Si prenem com a certes aquestes dades, i comparant-les amb els comptes anuals de 2013, la resta del negoci de Mina, que abasteix un conjunt de poblacions com: Ullastrell, Viladecavalls, Matadepera, Rellinars, part de Vacarisses, part de Castellar, i que agrupa a una població amb una orografia complicada i molt dispersa d'uns 22.000 habitants i amb 23 treballadors adscrits, obtindrien uns beneficis de 1.698.000€, un 43% sobre la facturació total, i un rendiment de benefici/empleat 10 vegades superior als de Terrassa.

El conjunt d'aquestes dades és contradictori i incompatible amb un repartiment raonable de costos. Les memòries que la Mina ha proporcionat a l'Ajuntament i que aquest ha acceptat sense cap procés de verificació estan plenes de contradiccions com aquesta.

Ens preocupa, i entenem que a molts ciutadans i empresaris també

els ha de preocupar, que l'interventor municipal no hagi exercit la seva competència de fiscalització del servei i no hagi encarregat cap auditoria externa en tot el període de concessió del principal servei municipal, per tal de comprovar la justificació dels criteris de repartiment de costos entre les diferents negocis de Mina, com tampoc ha participat en el control de les retribucions incloses en les tarifes aprovades.

Per altra banda, al analitzar l'evolució dels criteris per retribuir el servei d'aigua, en especial en el període de finals dels 90, consolidats fins el final de la concessió, es pot afirmar que aquests criteris han sigut arbitraris i abusius.

Des de l'Observatori Ciutadà Municipal de Terrassa exigim que el govern municipal encarregui a una entitat externa l'auditoria econòmica i financera del servei que valori els costos i beneficis del servei d'aigua durant els últims anys, així com el valor econòmic de les inversions efectuades i inclogui a tal fi les partides necessàries al pressupost municipal de 2017 per realitzar aquesta auditoria.

> Elecció del Síndic/a de Greuges de Terrassa

La participació activa en processos democràtics

En data 5 de desembre de 2016 l'Associació Veïnal de Can Roca va organitzar de comú acord amb els candidats que es presentaven a l'elecció del Síndic/a de Greuges de Terrassa una presentació oberta i pública per a donar a conèixer les seves propostes. Aquest acte constava d'una presentació de cinc minuts per a cada candidat/a i torn obert de paraules per a poder respondre de les inquietuds que presentaven els assistents. L'únic candidat que va excusar la seva assistència va ser en David Lobo Sánchez, la resta hi van ser tots/es presents: Miriam Bosch Orús, Maria Isabel Cazorla Calderón, Jordi Estapé Madinabeitia, Xavier Gállego Gállego, Guillermo Izquierdo Grau, Anna Muñoz Núñez, Joan Tamayo Sala.

En el transcurs del debat públic, tots/es els candidats/es van coincidir en explicar que el procés per a l'elecció del Síndic de Greuges a Terrassa havia de millorar molt, ja que deixava llacunes i interpretacions de tota mena, donant lloc a rumorologies. El 12 de desembre, l'Ajuntament de Terrassa va celebrar un acte públic de recompte de suports virtuals i presencials per al procés d'elecció del Síndic/a de Greuges, però ja s'havia generat un cert caldo de cultiu pel que feia a la

transparència del procés i sobre tot pel que feia al procés virtual, és a dir aquelles persones que van votar mitjançant un ordinador.

Malauradament, aquest procés va quedar suspès per manca de transparència i amb dos candidats retirats, reiterant aquestes incidències.

Sabem que l'alcalde de la ciutat en Jordi Ballart s'ha reunit amb tots els candidats/tes per a recollir de primera mà les seves impressions, i mirar de buscar un consens. Així doncs, des de l'Associació Veïnal de Can Roca apostem perquè és repeteixi el procés i acordar una manera participativa que sigui de la satisfacció de tots els candidats/tes que s'hi varen presentar i d'aquesta manera ens deslliurem de malentesos i sospites que res ajuden als processos democràtics.

Associació Veïnal Can Roca

> Ple municipal de gener

L'Ajuntament explicarà els avantatges de la gestió pública de l'aigua

Miquel Gordillo

La decisió que l'Ajuntament ja va prendre fa mesos, en concret el juliol de 2016, per una gestió directa del servei de l'aigua, després de més de 75 anys de concessió a l'empresa Mina, serà explicada a la ciutadania a través d'una campanya de comunicació. Aquest acord ha estat aprovat pel PSC, TeC, ERC-MES i la CUP, que componen el front majoritari de la municipalització de l'aigua, 20 regidors que donaren llum verda a la nova gestió pública.

L'acció pretén contrarestar la propaganda que Mina i Agbar porten temps duent a terme, segons expressen tots els grups favorables a la municipalització. Per al tinent d'alcalde Marc Armengol (PSC), l'empresa «continua entorpidint el procés de reversió, amb una campanya propagandística per defensar els seus interessos privats». Es tracta de donar exemples d'altres ciutats que han municipalitzat el servei, i també d'explicar «l'estratègia de la concessionària, i posar sobre la taula dades que justifiquin la gestió directa».

Fins ara hi ha sintonia entre aquests

Govern i oposició d'esquerres fan un dur discurs contra els bancs i les grans subministradores pels seus abusos de poder.

grups per donar una visió comuna. «Al carrer només es veu una part del debat, el nostre deure és explicar a la ciutadania l'altra versió dels fets», afirmà Caballero (ERC). A la CUP també ho tenen clar, sent com són els primers en defensar sense matisos la municipalització: «tenim l'obligació d'explicar el nostre posicionament polític», diu Maria Sirvent.

Des de TeC, Xavi Matilla definí la campanya «de total normalitat, en un ple que s'expressa en majories», mentre corroborà que als pressupostos denguany, aprovats recentment, ja hi ha una partida, de 150.000 euros, destinada a aquesta campanya.

També hi ha crítiques, les que venen de la dreta. PP i C's rebutjaren la proposta, durant el ple municipal del pas-

sat 26 de gener en què es discutí i aprovà l'acord. La qualifiquen de campanya partidista i no insitucional, o com una idea política («no estem aquí per fer política, senyor González?», li contrarrestà Caballero). Tal com estan les forces i la determinació de l'equip de govern i els grups d'esquerra, l'oposició de dretes es quedà sola en aquest punt.

L'antiga CiU, ara PDeCAT (ja és oficial aquest nom també a l'ajuntament), malgrat ser soci de govern amb el PSC, es manté en la rebiesa de no donar suport obert a la municipalització, mentre posposa el seu posicionament a què arribin informes concrets que quantifiquin el cost d'assumir una gestió directa. En aquest sentit, Javi González de C's retreu a Miquel Sàmper: «no s'ha adonat que no acabarà el mandat com a tinent d'alcalde».

Expropiar pisos buits als bancs

Que l'Ajuntament «apliqui la llei catalana que permet expropiar temporalment l'ús de pisos buits dels bancs per tal de destinar-los a lloguer social». La intenció de l'equip de govern és expropiar 200 habitatges al llarg d'aquest any, amb una inversió d'un milió d'euros, cofinançada amb la Generalitat.

Carme Labòria (ERC-MES) recordà que la llei 4/2016 ja indica que les administracions han de fer això i vetllar pel seu compliment. Des de TeC es demanà però que hi hagi prou personal per tirar endavant aquesta proposta.

Una altra resolució aprovada, també està relacionada amb el dret a l'habitatge. En aquest cas per defensar «els drets vulnerats per les clàusules sòl, l'IRPH, les despeses en la formalització de les hipoteques i la clàusula de venciment anticipat, en reclamació de les quantitats «estafades» pels bancs», en paraules de Xavi Martínez. Per justificar aquesta proposta, el regidor de TeC afirma que «les clàusules abusives són una expressió de la vulneració sistemàtica del dret a l'habitatge i dels abusos i fraus perpetrats durant anys pels bancs, amb la connivència o la indiferència dels diferents governs del PSOE i del PP».

Considera això sí, «molt greu que el PP, al costat del PSOE i Ciutadans (La Gran Aliança) hagin aprovat un Decret que vol tornar a encobrir les responsabilitats de la banca. Aquest decret és una clara política de protecció

Homenatge a les víctimes de l'holocaust nazi

■ Acte de commemoració en record de les víctimes de l'holocaust, el passat 17 de gener

RAFAEL CASANOVA, BCF

Un acte de commemoració en memòria de les víctimes de l'Holocaust, va tenir lloc el passat 17 de gener a l'atri de l'Ajuntament de Terrassa. L'acte va comptar amb la presència d'Antonio Florido, president de l'Associació Catalana d'Amics d'Israel, en representació del poble jueu, i amb la de diversos representants d'entitats i familiars de represaliats, concretament: Francesc Pena, net de Pedro Monter, represaliat republicà, assassinat al camp d'Auswitchz; Andres Jiménez,

responsable del projecte d'Esports de l'Espai Tremola, en representació del poble gitano; Joan Vila, president de Prou Barreres, en representació del col·lectiu de persones amb discapacitat; José Cantón, membre de la junta d'LGTB Terrassa, en representació de les víctimes per raó de la seva orientació sexual; i David Muniesa; representat del Consell Interreligiós de Terrassa, en representació de les víctimes per motiu de les seves creences religioses.

dels interessos de la banca i en contra dels interessos dels milers de famílies enganyades, a Terrassa podríem estar parlant d'entre 10.000 i 15.000 famílies». A tot això, Maria Sirvent afegia que es tracta d'una «pràctica massiva i abusiva, l'administració ha de defensar els interessos de les afectades».

En favor dels refugiats i les víctimes del franquisme

Entre altres acords aprovats per tots els grups, hi ha la de que el municipi

s'adhereixi a la campanya Casa Nostra, Casa Vostra en favor d'acollir els refugiats víctimes de conflictes armats. El PP s'abstingué aquí, i també ho va fer en la declaració de suport a la proposició de llei per condemnar la dictadura franquista, els crims comesos durant el règim, i la reparació jurídica de víctimes del franquisme, i que el consistori faciliti assessorament i es personi com a acusació en la querrela de possibles víctimes que visquin a Terrassa. L'acord inclou també la celebració d'un acte al saló de plens, el proper 15 d'octubre, en

memòria de les víctimes represaliades pel franquisme, que coincidirà amb l'aniversari de l'afusellament del president Companys.

També s'aprova una declaració en favor de les pensions públiques i de demanar al govern central la prohibició que cap mesura, retallada o pujada d'impostos afecti les pensions. També el suport al manifest Lluita per la Dignitat de la Pàgessa, tot facilitant la marxa que s'ha dut a terme. La proposta va tirar endavant, però només votada favorablement pel PSC i TeC.

Malgrat les crítiques, l'oposició permet que s'aprovin els pressupostos

MG

Ho resumia d'aquesta forma Isaac Albert: «s'han de felicitar, vostès viuen en un oasi, en comparació a Barcelona, Sabadell, o la mateixa Generalitat». De manera aparentment tranquil·la, l'equip de govern va aconseguir tirar endavant els pressupostos per aquest any, a l'igual que les ordenances fiscals, aprovades ara fa un mes pel ple municipal. Això malgrat les crítiques de tots els grups, inclosos TeC, ERC-MES i C's, els quals permeteren la seva aprovació, i també del PP i la CUP, que per motius oposats, hi votaren en contra.

El tinent d'alcalde Alfredo Vega (PSC) assegurà que s'havia fet un

«esforç considerable per aconseguir el màxim consens amb la resta de grups municipals. En concret, amb TeC, que aporta un punt de vista global en despesa d'espai públic», i amb ERC, amb qui «hem compartit dades». Pel que fa a C's, «la necessitat de millorar serveis bàsics com la neteja», ha estat clau per obtenir el seu suport. De crítiques cap a C's no hi faltaren. «No té cap mena de sentit votar en contra del que ingresem -ordenances fiscals- i votar a favor del que gastem -pressupost-», apuntà Isaac Albert.

A través d'aquesta forma eufemística de l'abstenció, que en la pràctica sol ser un vot favorable, els grups que s'abstingueren consideren que ha posat el seu

gra de sorra, i per això s'abstenen.

Per la seva banda, Sàmper afirmava que és «la conseqüència de governar en minoria i haver de pactar, la ciutat ha de tirar endavant. Ens hem d'acostumar a pactar les coses».

La CUP en canvi, considera que aquestes pressupostos són «continuitats i que no ajuden a la transformació de la ciutat».

De participació ciutadana res

«El govern municipal té una manera particular d'entendre la participació ciutadana: obtenir un beneplàcit a decisions ja preses», afirmava dies enrere la junta de l'AV Poble Nou-Zona Esportiva.

La participació ciutadana no sembla que tingui gaire cabuda en el debat sobre els pressupostos. La CUP, que votà en contra dels mateixos, esgrimeix també aquesta manca de participació com un dels motius principals per al seu rebuig.

Pel que fa a números freds, el pressupost consolidat que supera els 207 milions d'euros. «Els pressupostos aposten per una incipient recuperació econòmica, són per superar la crisi», afirmava Vega, d'una forma que es pot considerar com a mínim triomfalista.

La despesa corrent puja 1,6% respecte l'any anterior, fins a 174 milions d'euros. Hi haurà «més de 10 milions que ens permet complementar les par-

tides socials, i per fer front a la reversió del servei d'aigua».

Rebuig a un nou Visquem

Estranyament, durant el debat només es presentà una esmena, per part del PP, per desestimar una partida de 75.000 euros destinada a recuperar una publicació municipal que sonava semblant al desaparegut *Visquem*. L'esmena fou aprovada, davant el visible enuig del PSC, que considera necessari «un instrument escrit per arribar a la població. Parlem del dret a la informació de la ciutadania». Tots els grups de l'oposició donaren suport a la retirada d'aquesta partida.

La Xes de Terrassa, impulsora de l'Ateneu Cooperatiu del Vallès

Es tracta d'una iniciativa coordinada per enfortir l'economia social, a través de l'impuls de noves empreses cooperatives i la creació d'ocupació estable i de qualitat

Redacció

Diverses entitats i ens locals s'han agrupat i han donat forma a l'Ateneu Cooperatiu del Vallès Occidental, un nou espai de trobada i coordinació que neix amb l'objectiu d'impulsar l'economia social i cooperativa en el territori. Aquest és un dels 10 ateneus cooperatius que s'han creat a Catalunya, en el marc del programa Aracoop a partir d'una iniciativa del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat.

Aquest projecte està impulsat conjuntament per l'Ajuntament de Sabadell, el CCVOC, i la unió de les Xarxes d'Economia Social i Solidària (XES) dels municipis de Sabadell, Terrassa i Sant Cugat, representades per tres entitats representatives de l'economia social i cooperativa del territori com són l'Associació Can Capablanca de Sabadell, la cooperativa L'Eina de Terrassa i la cooperativa Doble Via de Sant Cugat del Vallès.

L'Ateneu Cooperatiu del Vallès s'articlarà a partir de tres nuclis per generar major proximitat territorial, un a partir de la XES de Sabadell, un altre amb la de Sant Cugat, i el de la XES de Terrassa. Des de cada nucli s'oferiran accions i serveis adreçats al conjunt dels municipis més propers.

D'aquesta forma, la implicació i col·laboració de les entitats d'economia social i solidària, les administracions, institucions educatives i el teixit empresarial en general serà clau en el funcionament dels ateneus per oferir els recursos i serveis necessaris per fer aflorar les potencialitats de l'economia social i cooperativa i crear ocupació estable i de qualitat. La Generalitat, impulsora de la iniciativa, descriu l'ateneu cooperatiu com un centre de proximitat que desenvolupa projectes i activitats de foment i promoció de l'economia social. Tot plegat amb la voluntat d'esdevenir un espai referent al territori per a la creació de cooperatives i altres iniciatives d'economia social. Així, els objectius passen per crear espais per a l'enfortiment de l'economia social i cooperativa, afavorir la creació d'empreses de l'economia social i cooperativa, i generar llocs de treball en el marc d'aquestes empreses.

La gestió de l'Ateneu Cooperatiu del Vallès anirà a càrrec de l'esmentada agrupació, en coordinació amb diferents entitats i cooperatives vallesanes. Aquestes seran la base per desenvolupar el projecte, després de ser la seva proposta una de les escollides dins la convocatòria de subvenció oberta pel Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la Generalitat a finals de

novembre passat. L'Ajuntament de Sabadell, que va encapçalat la candidatura, exercirà la coordinació, i es comptarà amb el suport d'altres administracions, com ara els Ajuntaments de Terrassa, Sant Quirze del Vallès i Sant Cugat del Vallès.

Per tal d'assolir amb èxit els objectius de la Xarxa d'Ateneus Cooperatius, que es constataran a finals de 2017, s'han establert sis grans eixos de treball. Un d'ells és la diagnosi i visibilització de l'economia social i cooperativa al territori. A partir d'aquí es duran a terme accions de suport i acompanyament a la creació de noves cooperatives i societats laborals, i es promourà la creació de llocs de treball en empreses ja existents de l'economia social.

En aquesta línia, es pretén promoció de la fórmula cooperativa i les societats laborals dirigida a associacions i societats civils particulars, i donar continuïtat a les empreses o entitats que estiguin abocades a tancar la seva activitat.

La pedagogia serà un altre aspecte important a treballar; per això, s'han establert actuacions de difusió per donar a conèixer i aprendre sobre els models d'empresa cooperativa destinada a

Presentació de l'Ateneu Cooperatiu de la Catalunya Central

ARACOOP

joves estudiants i a professorat de cicles formatius de formació professional, així com de grau superior i universitaris. D'altra banda, es pretén dotar d'eines, recursos i suport - necessari per a la creació i transformació en cooperatives i societats laborals - a prescriptors i professionals de l'àmbit de les assessories i gestories.

Diverses entitats i grups cooperatius seran la base per desenvolupar el projecte durant tot l'any. Entre les entitats egarenques, hi donen suport la pròpia XES de Terrassa, l'Eina Co-

operativa, l'Associació EcoInserció, el Camp d'Energia de l'Economia del Bé Comú de Terrassa, SprintCoop, Plantem-nos, Malarrassa, els grups de consum Kopikua i l'Associació pel consum Responsable i la Sostenibilitat de Terrassa, Bionatus, Gestcoop, llibreria Synusia i el Grup Local de Som Energia. El proper 15 de febrer es farà l'acte públic de presentació de l'Ateneu Cooperatiu del Vallès Occidental, al Vapor Llonch de Sabadell, per tal d'informar del projecte i de les properes accions previstes.

Bionatus, associació de terapeutes amb esperit cooperatiu

M.G.

Solidaritat, cooperació, ajuda mútua, i intercanvi. Són els eixos en què es basa l'activitat de Bionatus, una associació de terapeutes que té la missió de difondre les teràpies naturals i una alimentació saludable entre les persones. L'entitat ja porta temps ubicada a la ciutat i ara enceta una nova etapa en què es realitzaran tallers, activitats, i un grup de consum, en què l'ajuda mútua sigui un valor bàsic.

«Les activitats de l'associació van destinades a tothom qui vulgui entrar i col·laborar, no volem oferir un servei per a una elit», ens explica la Mònica de Andrade, que va arribar a Terrassa des del Brasil fa 12 anys. Aquesta nutricionista ho té clar quan destaca la filosofia del col·lectiu, del qual és la coordinadora: «volem estar allunyats del lucre. No hi ha requisits per què les persones participin, només cal que cooperin, per exemple en el grup de consum que estem muntant, ja sigui amb temps, amb materials, diners, fruites, o un espai per fer un hort... tot sempre pensant en aportar quelcom al col·lectiu».

Bionatus funciona legalment des de fa quatre anys a Terrassa com a associació, tot i que la idea ja venia de molt temps enrere. Amb moltes dificultats, han aconseguit establir una base física, a un local al carrer Doctor Salvà, i també de persones que col·laboren amb aquestes preceptes esmentats. «El problema és que la gent vol treure un profit, i no sempre això es pot fer quan

estem començant. Apostem per la gratuïtat dels serveis, i ara hi ha personal disposat a dur a terme els tallers que programem».

Entre les activitats que realitzen s'inclouen tallers de cuina terapèutica, d'olis essencials, aromateràpia, o medicina natural. Sobretot, tot el que té a veure amb assessoria nutricional, per aquells qui vulguin canviar d'hàbits, «no només d'alimentació, sinó pensaments; també estem creant grups d'activitat física i cultural, com ara ballar o sortides, sempre amb un component lúdic», relata la Mònica. Sí que hi ha tallers de pagament, com ara els de massatges per poder finançar-se. Però l'aposta ara és la gratuïtat, «si no ens funciona haurem de fer pagar!». Comptabilitzen unes seixanta persones que de manera puntual col·laboren en les activitats.

Compartir i donar més que no pas rebre

En aquesta nova etapa de Bionatus, a punt quan estigui llesta l'acolliment i la pintura del local, s'obrirà de forma habitual de dilluns a divendres. També s'oferirà un servei de cafeteria.

La Mònica es mostra ferma defensora de la cooperació com a forma de viure: «jo vinc d'una societat molt comunitària, on es comparteix molt, des de que naixem hem compartit, no li diem a un nen que una joguina és seva! Jo estava acostumada a viure en comunitat, amb famílies grans, que inclouen els germans, els cosins...». En canvi aquí a Catalunya he detectat, pel que he pogut conèixer, gent molt egoista

i egocèntrica, només pensa en sí mateixa. La societat d'aquí és molt rata! - vaig aprendre l'expressió quan vaig arribar aquí-. Insisteix en que volen allunyar-se del lucre, i això, en el moment actual, passa per no cobrar pels serveis oferts, i apostar per l'intercanvi. «El que jo valoro és compartir els espais, el menjar, o allò material. Aquesta és la filosofia de Bionatus, compartir i donar més que no pas rebre».

El grup de consum que s'està muntant pretén també el tracte directe amb els proveïdors. I la filosofia torna a ser la mateixa: «hem de poder accedir a una bona alimentació sense haver de deixar de pagar el lloguer, menjar sa no ha de ser cap luxe. Et trobes que si no hi ha diners, l'alimentació és molt dolenta, i això no pot ser».

Bionatus també forma part de la XES local, «on hi ha diferents entitats solidàries, encara que s'ha de veure com evoluciona per arribar a un públic objectiu més nombros». També estan oberts a col·laborar amb qualsevol altre grup vulgui aprofitar l'espai de què disposen.

La activitat més immediata, oberta i gratuïta, serà el proper dissabte 11 de febrer, de 10 a 12h, la primera part d'un taller de medicina tradicional.

Associació Bionatus

Carrer Doctor Salvà, 63
Telèfon 646 612 948

Obert de dilluns a divendres
de 9,30 a 19h

> Neteja d'escoles i centres educatius municipals

Els plec de contractes de l'ajuntament han obert portes a la precarització de les condicions laborals

Pep Valenzuela

El proper mes de maig hauria de realitzar-se un concurs pel contracte del servei de neteja d'escoles i centres educatius de Terrassa (57 entre escoles, bressol, adults, educació especial i el conservatori de música), afectant un total de 147 persones, entre les quals només dos homes. L'empresa Clece completa 6 anys, 4 de contracte i 2 de pròrroga.

La situació, en general, és d'una creixent precarització de les condicions de treball. Les contractacions, informa l'Elena González, amb 25 anys d'antiguitat, actualment membre del comitè d'empresa per UGT, «cada vegada són de menys hores, la jornada completa que abans feia una persona ara la fan entre 3 o 4. No es fa cap contracte de jornada completa des que va entrar Clece». Si hi ha alguna jubilació, en lloc de cobrir amb una sola persona es fan 2 o 3 contractes per hores.

Fins al 2014, la majoria del personal tenia contracte indefinit i de jornada completa. Llavors, es va passar al model de contracte fix discontinu, que és un contracte fix però que durant un mes queda en suspens.

La representant sindical té claríssim d'on vénen les rebaixades i pèrdues de drets laborals, «el plec de condicions elaborat per l'Ajuntament de Terrassa ajuda molt a que aquesta situació hagi estat tan desastrosa per a nosaltres», afirma.

O sigui, al maig del 2011, gairebé tota la plantilla feia les 40 hores, en jornades de les 16h fins la mitjanit. Com

que en el plec de condicions s'especifica que l'horari ha de ser «diürn dintre del possible», explica l'Elena, el primer que va fer Clece va ser obrir expedient per treure la nocturnitat, perquè són hores que les treballadores cobren més cares.

L'empresa va plantejar, primer, un horari partit, de 6 a 9 del matí i de 17 a 22h. Davant el rebuig generalitzat de la proposta, que era de fet molt complicada per a tothom, Clece va imposar via expedient la jornada entre 14h i 22h, amb el problema greu d'haver de treballar amb tot l'alumnat i personal de l'escola pel mig durant algunes hores. «Amb aquest horari», confirma, «és molt difícil netejar en condicions, però ens hem vist obligades a anar fent».

La conversió dels contractes indefinits en fixes discontinus, assegura l'Elena, també té origen en les condicions del plec, elaborades pel propi Ajuntament, «segurament per abaratir costos, sense parlar amb les treballadores, i per fer més interessant el contracte per a les empreses». El punt en concret, especifica que el servei és de 10 mesos per any.

Primer, va ser el de l'expedient de la nocturnitat i, després, l'expedient de regulació temporal d'ocupació pels mesos d'estiu i vacances. Estem parlant de l'any 2012, primer Erto. El mes de juliol, la plantilla ha d'anar a l'atur i l'agost fa vacances. L'expedient el justifiquen amb l'argument que els dona el propi plec municipal de condicions, l'empresa argumenta que el contracte és de 10 mesos.

Ningú no s'esperava això. De fet, quan entrà Clece, recorda l'Elena, es va fer una «subrogació normal, amb

■ Protesta de treballadores de la neteja davant l'ajuntament de Terrassa contra l'expedient de 2013

totes les condicions». Però, perduda la nocturnitat (un plus que per a salaris que es mouen al voltant dels 1.000 euros és una bona ajuda), després van perdre també el mes de juliol, tot i que en cobrar l'atur i després de pressionar i negociar amb l'empresa es va acordar que aquesta posaria la diferència, en el rebut líquid la quantitat era la mateixa. El que no es recupera és el mes d'atur que es perd cada any.

La delegada d'UGT recorda que, tot plegat, era una mica embolicat i que al final amb els retocs es va acceptar l'expedient. Clece, així, s'estalviava el 70% del seu sou i el 70% de la seguretat

social d'un mes de cada treballadora. Però, encara havia de venir un segon expedient, a l'any següent, el 2013. Novament, l'empresa tirà del plec de condicions.

Em arribar el 2014, però, les treballadores es van plantar, «vam dir que no volíem més expedients, i que no els fariem voluntàriament, encara menys sense compensació salarial, que era el que pretenia l'empresa en aquest tercer». L'expedient, recorda l'Elena, es va tancar sense acord i al dia següent l'empresa va enviar cartes a les treballadores informant que el mes de juliol les enviarien a treballar on es necessités cobrir vacants, en poblacions com Montornès, Palau Plegamans, Badalona i a Barcelona. Les treballadores es van plantar davant l'ajuntament, però des del govern, explica, «tot i dir que era una vergonya allò, però considerant que l'únic camí era la negociació amb Clece».

Amb poc o cap suport de l'ajuntament i amenaces més o menys explícites de l'empresa, la majoria de la plantilla va acabar acceptant el tercer expedient. A la tornada de vacances, l'empresa plantejà ja el canvi de contracte i no haver de negociar cada any l'expedient. La proposta va ser finalment acceptada, recorda la membre del comitè, «amb la condició que si aquest acord no entrés

en un nou plec de condicions amb una altra empresa que vingués, Clece abans de marxar ens tornaria el contracte indefinit».

A pocs mesos del nou concurs, assegura l'Elena que estan parlant amb l'ajuntament per poder tenir veu en la confecció del nou contracte. Estan a la coordinació de seccions d'UGT, defensen que han de participar a la comissió tècnica-política municipal que elabora els plecs. Emfatitza: «ens hem adonat que, després de 4 o 5 anys, hem perdut drets i garanties laborals, i que és el plec de condicions el que obre la porta a aquesta pèrdua».

Saben que els plecs dels concursos, en general, surten molt baixos de preu; «la veritat és que les grans empreses acaben guanyant els concursos. Les condicions són totes del mateix estil, al menys el que coneix, pressupostos baixíssims i, en conseqüència, condicions cada vegada més precàries».

Es veuen canvis, però. El sector de neteja a Barcelona ha signat un codi de bones pràctiques amb alguns ajuntaments, «és això del plec, les condicions, tothom està preocupat pel mateix». A Terrassa, el conjunt de treballadores de l'ajuntament i empreses arriba a 3.000, «volem fer força perquè des de l'ajuntament, via plecs, es garanteixin les condicions de treball».

> Sèniors X Terrassa, un any organitzant la recerca de feina després dels 50

La 'recuperació econòmica' té edat

Pep Valenzuela

Els cinquanta i seixanta anys poden ser un bon moment per a reinventar-se personalment i professionalment. O una obligació, si com tanta gent hom ha perdut treball i, potser fins i tot, la casa i encara, molt fàcilment com a conseqüència, els ànims, l'autoestima i altres coses més, durant aquesta crisi mundial que, encara es debat, si només es pot comparar o ja superar la dels anys 30. Ara fa quasi un any i mig que l'Enric s'adhé a un petit grup de persones, la majoria més a prop dels 60 que dels 50, que decidiren mirar endavant i fer valer coneixements i experiència, en el seu cas en gestió empresarial, més de 30 anys de professió. Sèniors X Terrassa, que és el nom del grup, agrupa més de 60 persones en aquests moments i des de fa poc és una entitat registrada, una exigència per poder tractar i optar a acords amb administracions públiques i també entitats privades, explica l'Enric, en fer referència a l'Ajuntament, Foment i Cecot, entre altres.

Com a grup pretenen fer-se presents davant entitats i organismes que puguin necessitar les seves qualificacions i experiència directament, o fer de mediadores amb empreses o altres administracions, «presentant-nos com a col·lectiu», diu, «amb propostes i potencial, car hi ha enginyers, informàtics, jardiners, economistes». Un grup de

treball està intentant crear aquestes propostes, definir les aportacions que poden fer a empreses o projectes públics.

Altre grup està redissenyant la pàgina web, creant una nova imatge i discurs. Pensen també en realitzar cursos i tallers d'informàtica bàsica o alfabetització digital, «molta gent ho demana, aquesta setmana posarem ja dia i hora», subratlla l'Enric. Encara un tercer grup intenta mantenir relació amb totes les persones sòcies i col·laboradores de Sèniors, cuidant al temps aspectes importants com és proposar activitats i exercicis pel lleure i temps d'oci, així com dinàmiques de grup i tallers emocionals, molt importants per a totes les persones en situacions difícils, com aquesta.

Clau de volta en tota aquesta situació és la qüestió de la formació i/o el reciclatge; o com diuen des de l'altra banda, la inversió en «capital humà». Res de nou. Això, tothom ho té clar, fa anys i panys que governs i sindicats i altres dels dits agents socials hi dediquen, de vegades, la part més important de les seves energies; i que les inversions i pressupostos públics i privats per a finançar plans de formació laboral són molt grans.

Els resultats, pel que fa als objectius declarats, no han estat massa satisfactoris; més aviat al contrari, com mostren les estadístiques. (Altres temes són l'enriquiment de particulars. Encara se sap

poc, però aquests diners han servit per finançar molts negocis i per omplir caixes i butxaques d'organitzacions i privats. Diversos casos tramiten en jutjats de tot l'Estat espanyol des de fa temps).

Sobre formació, precisament, informa l'Enric que estan parlant d'un «gran projecte» amb l'ajuntament egarenc, «per mirar d'organitzar, canviar o modificar el que calgui, perquè hi ha molts diners dedicats a aquest aspecte, per via de totes les administracions públiques quasi, cursos i més cursos, certificats de professionalitat i altres, i volem que les coses es facin d'altra manera, amb els actors, per veure què és realment el que cal fer».

Les perspectives pel grup de Sèniors X Terrassa, amb un despatx de moment a la seu d'UGT, són interessants i animadores, malgrat tot. La dita recuperació econòmica no es nota en aquest sector. L'Enric creu que si no tens entre els 30 i 40 anys les dificultats per trobar feina creixen exponencialment, sobretot quan es superen els 45. De fet, el grup es va constituir pensant en majors de 55 i han tingut que ampliar per baix, fins a 45 anys. D'altra banda, afegeix, qui troba feina ho fa en condicions molt precàries, amb contractes escombraria i pitjor. En aquest punt, destaca, «els ajuntaments i administracions poden fer més per incentivar la contractació de majors de 45 i per a que sigui en condicions dignes».

gestcoop **SCCL**

Centre de formació i gestió a Cooperatives
i Societats Anònimes Laborals del Vallès Occidental

- Constitució de societats	C/ Torrent, 146; baixos 08225 Terrassa
- Comptabilitat	Telèfon
- Assessorament laboral	93 780 28 88
- Capitalització de l'atur	93 780 29 44
- Assegurances	Tel. directe laboral
- Estudis de viabilitat	93 175 99 13
- Gestió social	Comptabilitat
- S.L. i autònoms	93 175 99 17

societats@gestcoop.cat
www.gestcoop.com

> Coordinadora d'UGT a l'ajuntament i empreses municipals

Contractació pública per garantir serveis i drets

El sindicat defensa la gestió pública directa dels serveis com la millor

Pep Valenzuela

S'ha fet pública recentment una Guia de Contractació Pública per als Ajuntaments i Consell Comarcal del Vallès Occidental que exigeix de les administracions contractes que respectin tots els drets i que siguin exemple de condicions laborals dignes. És la primera i més important proposta elaborada per una coordinació de les seccions sindicals d'UGT de l'Ajuntament de Terrassa i empreses municipals i de serveis municipals. En Lluís Ros, treballador de l'ajuntament i secretari de la secció sindical del sindicat a la institució i també el portaveu d'aquesta coordinació, ha parlat amb Malarrassa.

-Per què aquesta coordinadora?

Davant la problemàtica general, especialment amb l'arribada de la crisi, i mirant totes les contractacions públiques, creiem que aquesta és una de les eines que pot tenir l'administració per potenciar la creació de llocs de treball. Per això hem cregut necessari establir uns criteris mínims per a totes aquestes contractacions, tant ajuntaments com consells comarcals.

-No és només per Terrassa?

Hem començat per Terrassa perquè és junt amb el de Sabadell el més im-

de la retallada de condicions laborals o de plantilla directament per oferir el mateix servei; per tant, un servei de pitjor qualitat i amb més càrrega per a qui treballa. No hi ha tant marge com per a poder jugar.

-Pel que fa a discriminació de gènere i altres també hi ha objectius?

Sí, les empreses haurien de presentar el pla d'igualtat o mesures per garantir igualtat de gènere, bàsicament. Aquí, la conciliació de temps laboral i familiar és primordial. Proposem també que es verifiqui el compliment com a mínim del 2% de persones amb diversitat funcional a la seva plantilla.

-Alguna proposta per afavorir l'economia social?

Aquí es planteja que, en funció del tipus de contracte, si s'ha de subcontractar una part, que sigui a empreses del sector de l'economia cooperativa social i solidària o tercer sector. Perquè, entenem, el compliment de les normes socio-laborals en el procés productiu i en la distribució comercial ha de ser estricte.

Una part important d'això és que en cas de morositat del contractista principal, que no es pagui a aquest sinó que es paguin directament al subcontractista, que és qui està posant treballadors i esforços. Si l'empresa principal no paga, els perjudicats no poden ser els treballadors.

-Tot això augmentaria el preu?

Entenem que el preu no hauria de ser el factor més important en aquestes licitacions. Hi ha fórmules per a que no sigui així, que el preu no sigui el més important.

-Heu aprofitat experiències per elaborar aquesta guia?

Ho hem elaborat partint de la guia de l'ajuntament de Barcelona en la laboració de la qual han participat agents socials, com el nostre propi sindicat i CCOO, a més dels diferents grups polítics. Nosaltres hem adaptat a la realitat del nostre territori.

-Quina resposta heu tingut?

L'hem presentada a l'Alcalde i la resposta ha estat positiva, els hi sembla bé la guia de requisits mínims. L'hem presentada també al consell comarcal mitjançant l'ajuntament de Terrassa, però no hem tingut encara resposta.

-Què plantegeu per fer ara?

Ara esperem el primer concurs de servei, que és el de neteja d'edificis i escoles, que actualment té l'empresa CLECE. Esperem que, abans que s'elaborin les bases del concurs, tin-

Empreses amb les millors condicions laborals

guem alguna conversa amb l'ajuntament per poder veure si aquestes condicions mínimes hi són dintre del plec de bases.

De fet, hem demanat estar presents en la comissió tècnica-política de l'ajuntament que elabora els plec. Volem que sigui tècnica-política i social on puguem estar nosaltres i participar de l'elaboració d'aquests criteris.

-I si ho accepten?

Això no pot quedar aquí. Si no va

■ Lluís Ros, secretari general de la secció sindical d'UGT a l'ajuntament de Terrassa

PV

endavant, com agents social haurem de garantir que hi vagi. Com a UGT tenim molt clar que el primer pas és el diàleg, el consens és el millor, però sinó hi és, farem el que calgui.

-En tot cas, aquesta situació no és nova, com i perquè creus que s'ha arribat aquí?

Això ve de lluny, però s'ha agreujat amb la situació de crisi. Tothom vol rebaixar costos. I quan s'abarateixen els costos, indubtablement, es perden els drets. A més hi ha la reforma laboral que ho ha empitjorat.

Hi havia moltes contractacions, hi va haver un moment de descentralització de serveis, es van privatitzar serveis creient que seria una millor gestió. Després s'ha demostrat que la millor gestió no és la de l'empresa privada, sinó la de l'administració pública directa, està molt clar que la millor gestió és aquesta!

D'altra banda, la prestació de serveis bàsics a la ciutadania no pot tenir guanys econòmics, qui entengui els serveis públics com a guanys està equivocada. Perquè, per definició, els serveis públics són deficitaris. Tot això s'havia desvirtuat molt.

-Teniu posició en relació a l'aigua?

Estem d'acord amb la Taula de l'Aigua. Al comitè d'empresa de Mina, però, no tenim gent. Hi ha CCOO, i nosaltres respectem els companys que estan allà representant els treballadors. Però el que sí que està molt clar és que UGT està a favor de la municipalització del servei. Això sí, primer de tot són les persones que hi treballen i cal garantir les seves condicions de subrogació i posteriors condicions laborals.

-Quina és la situació de les treballadores a l'ajuntament?

Fa un any que negociem el conveni de funcionaris i personal laboral. No és la millor situació, pels vetos de l'administració central, que limiten el marge de negociació. Però tot i que s'està allargant entenem que hi haurà consens, com sempre hem arribat.

Creiem que l'ajuntament ha fet un

esforç per pal·liar les retallades, en part de Madrid i altres de la Generalitat. Però des del 2002, i molt clar

privilegiada, impulsar i animar a lluitar per a que les condicions mínimes generals siguin aquestes.

-Com veus el futur?

Crec que les administracions s'han adonat que la gestió directa és millor, ha quedat palès. Hi ha un canvi de criteri, sobretot en algunes administracions on hi ha hagut canvi de govern. Però està molt enlaire encara el com poder garantir concretament totes aquestes condicions i criteris mínims. La remunicipalització està molt enlaire. Ningú sap com fer-ho correctament, hi ha moltes veus, es fan moltes jornades..., es miren experiències de Londres, França i Alemanya. Però la situació aquí és particular. Sabem que hem d'arribar, i que ho hem de fer bé, garantint qualitat de servei i garanties socials i econòmiques dels treballadors i treballadores.

Quan abarateixen costos es perden drets

des del 2010, hem perdut poder adquisitiu en relació a IPC espanyol, però més encara amb el català.

De les condicions socials no podem dir que estem malament. Hem de ser el reflex cap a la ciutadania, cap a l'empresa privada, ser avantguarda, i en contra d'una certa propaganda contra la funció pública, vista com a

Icaria editorial

> El 19 de juliol de 1936 a Barcelona, analitzat en un llibre de l'historiador Just Casas

“La lluita de classes explica els fets de 1936”

Miquel Gordillo

Just Casas Soriano (Sabadell, 1954), doctor en Història Contemporània i Moderna, ens signa el llibre que ha publicat recentment, *Els fets de juliol de 1936. Els protagonistes i les víctimes*. Ho fa amb una estilogràfica nova – «de petit em feia il·lusió tenir una ploma, amb 62 anys per primera vegada en tinc una que m'han regalat!», ens confessa -. Aquest històric militant de la CNT ha volgut analitzar com va ser la lluita que va tenir lloc la matinada del 19 de juliol de 1936 a Barcelona, la qual acabà amb una derrota dels militars feixistes que s'havien sublevat, i que marcà l'inici de la Guerra Civil.

L'obra publicada per Editorial Base és el resultat de cinc anys d'una investigació historiogràfica exhaustiva per part del seu autor; «és un tema que no s'ha tractat gaire, del qual hi havia molt desconeixement, i que es presta a interpretacions partidistes», ens explica Casas. Amb aquest profund estudi, disposem d'una important obra per conèixer més sobre la lluita obrera, a través d'un episodi rellevant i poc explorat.

Per exemple, pel que fa al nombre de víctimes. «Per mi era clau saber: qui va sortir al carrer el 19 de juliol, quan encara no havia esclatat la guerra ni se sabia què podia passar?». Saber dels morts però també dels ferits, ja que habitualment ningú els té mai en compte: «tots hi van participar, i morir o no podia ser qüestió de l'atzar, com ara una dona que anava a tancar les finestres en sentir soroll al carrer i rep un tret».

Per això, la meitat del volum de 540 pàgines conté un llistat detallat, amb nom i cognoms, de tots aquests morts i ferits, amb dades biogràfiques de cada un. «A banda de recuperar la memòria històrica, les característiques de les persones implicades expliquen moltes circumstàncies d'aquelles lluites», afirma.

A través d'aquest estudi detallat, que identifica 534 morts i uns 2.300 ferits, l'autor conclou: «les dues forces que majoritàriament van derrotar els militars van ser la CNT i ERC; parlem d'un 60 i un 20% respectivament del conjunt de defensors antifeixistes». Tot subratllant que molts afiliats a ERC

ho eren al seu torn de la CNT. «Es deia per exemple que l'actuació dels marxistes havia estat decisiva, o que el POUM seria el partit que hauria aportat més combatents, i no va ser així». Quant a forces sindicals, «la UGT era considerat un sindicat més moderat, i no tenia el múscul de la CNT, que sí tenia tradició de lluita i de carrer». A més, destaca l'historiador que la CNT era «l'única organització que havia elaborat un pla i una estratègia per aturar els militars».

L'estudi demostra també que la immigració fou determinant. «Immigració en un sentit global, ja que era gent de fora de Catalunya, però també de zones rurals del principat, en definitiva classe obrera que venia a la ciutat a treballar, i que en proporció s'implicà més en la lluita antifeixista», emfasitza l'autor. Casas xifra les víctimes catalanes de resultes del conflicte en un 60%, i el 40% restant procedeixen de fora de Catalunya». A més, el mite reflecteix una xenofòbia existent a l'època, que parlava dels *murcianos* – amb to pejoratiu –, com els principals immigrants que intervingueren. «Després dels catalans, hi ha més víctimes valencianes. A un valencià però no li deien xarnego ni *murciano*, ja que parlava igual, en canvi tothom qui parlava castellà se li deia *murciano*».

“A més de recuperar la memòria històrica, que és clau, veiem que la derrota dels militars sublevats va ser una victòria de la classe obrera”.

I com és que ERC no ha reivindicat més el seu paper en aquest episodi? En opinió de Casas, i a banda que no es disposava de dades concretes al respecte, «com que la Generalitat estava en mans d'ERC, qualsevol historiografia ja en parla de la seva presència». Un altre factor, segons l'autor, és que calia preservar certa visió: «ERC és un partit d'ordre, i recordar que la seva militància va sortir al carrer per lluitar contra els militars podia no ser ben vist, no se la volia identificar amb la violència». En canvi, passava «tot el contrari amb els comunistes, que quan ho expliquen semblava que pràcticament ho van fer tot ells». Per a l'autor, «partits

com el PSUC sempre han tingut un aparell propagandístic molt potent, elaboraven cartells molt impactants i macos, sempre han explotat molt la seva presència i l'han sobredimensionat, com en aquest episodi concret».

Casas destaca i descriu també el paper de les dones en el conflicte: «de dones combatents fent trets al carrer van haver-hi poques, però sí que van actuar el 19 de juliol, quan surten en massa de la fàbrica del cànem, propietat de la família Godó, i ataquen els militars, un cop aquests ja s'havien rendit, amb aquelles agulles se'ls tiren a sobre i maten tots els que poden». Per exemple es descriu el cas del general sublevat Godeu, qui va ser defensat també del setge d'una munió de dones: «se salvà perquè Companys va enviar un grup de mossos per tal que confessés per ràdio la seva derrota». Setmanes després fou afusellat.

De fet, els episodis de violència foren habituals aquells dies. Els militars «de tenien a qualsevol que hi passava per la plaça de Catalunya, quan iniciaren la sublevació, i a molts els afusellaven». Rescata també el valuós testimoni d'un home que sobrevisqué fent-se el mort durant dos dies entre cadàvers; «o entraven als bars demanant els carnets, a alguns els fotien dos trets». Els religiosos que van col·laborar amb la sublevació també foren durament represaliats, d'entre els quals l'estudi recull la xifra de 16 morts.

Per a l'autor, allò que cal destacar al respecte del 19 de juliol, és el fet que «representa l'esclat d'una lluita de classes que s'està gestant des de feia molts anys. Barcelona va patir un procés d'industrialització molt salvatge, amb unes condicions de la classe obrera pessimes, i això es va manifestar de diferents formes: vaga general revolucionària del 1917, la Canadenca el 1919, o els anys del pistolisme. Qui fa rebentar l'olla a pressió el 36 van ser els militars». L'autor ho té clar: «va ser essencialment una victòria de la classe obrera, tant fos on estigués afiliada, i la major part de les víctimes van ser obrers. Sobretot obrers immigrants, que eren els més pobres. Gent vinguda de fora de Catalunya, i de les zones rurals de l'interior, que tenien un esperit de catalanitat però també de classe».

■ Just Casas mostra un exemplar del seu llibre durant l'entrevista.

D'entre les fonts consultades, Casas ha hagut de recórrer a diverses i variades. Bona part provinent de la premsa de l'època, tot abastant del 19 de juliol fins al març del 1937, «en la recerca de qui moria mesos després a conseqüència de les ferides». «Hi ha pocs llibres que tractin els fets de manera específica», reconeix l'autor; si algunes obres generals, com dues de perfil franquista, i la d'Escofet: «el president Companys li encarrega un llibre, com a cap de forces de la Generalitat, i que per tant era qui estava més autoritzat per relatar els fets. L'encarrec però, respon a una coartada ideològica, segons Casas. «Escofet dona un llistat de morts dels membres de la Guàrdia d'Assalt - cos de seguretat que es mostrà fidel a la República -, per dir que la Generalitat havia estat qui derrotà els militars, i no va ser la Guàrdia d'Assalt». «Ni tampoc la Guàrdia Civil, que gairebé no

intervé i s'alinea més aviat amb els militars», afirma. «Després d'investigar els arxius, les forces de la Generalitat soles no haurien pogut derrotar els militars, i segur que tampoc només les forces populars, però aquestes van ser més decisives», emfasitza de nou l'autor.

A més d'això, i sobretot, hi ha la base de dades del Centre d'Història Contemporània, i sobretot l'Arxiu Històric Nacional de Madrid, i l'anomenada Causa General -, unes 400.000 fitxes consultades, que demostren la tasca ingent i la dedicació exhaustiva en què l'autor s'ha abocat.

El Just explica que ja està treballant una investigació sobre els fets de maig del 1937, referit als enfrontaments entre les forces de la Generalitat i els milicians de la CNT i la FAI. «Aquí també hi ha molts mites. Qui hi participa? Qui mor? Identificar les víctimes i rescatar la memòria històrica és clau».

El projecte d'història del moviment veïnal a Terrassa comença la tercera fase

■ Marcel Taló, del grup de treball sobre Història del Moviment Veïnal del CEHT

Pep Valenzuela

S'han fet treballs parcials, de barri o de moments; hi ha tot de material dispers, documents, relats, reculls de premsa, entre d'altres, que parlen de la història dels barris i de l'organització del veïnat; però el que no hi ha, diu en Marcel Taló, membre del Centre d'Estudis Històrics de Terrassa (CEHT), és «cap treball de síntesi, res de conjunt ni anàlisi general, de manera que no és possible conèixer bé ni entendre la dimensió real, la importància i abast d'aquest moviment social en la història recent de la ciutat».

Fa dos anys que començaren amb el projecte, un dels tres eixos de treball principals del CEHT junt amb l'estudi del moviment obrer i de les dones. Tot aquest temps l'equip de treball fix,

format per dues persones, està recollint totes les fonts, documents i material escrit i oral. Molt important en aquest moment, gravar i enregistrar els testimonis orals de les persones que han fet aquesta història i que encara no han fet o deixat el seu relat.

El primer any, llavors, recull bibliogràfic, arxius, fotos, tots els documents; al temps que elaborar un marc teòric i uns objectius. En el segon, encara en marxa, destriar la documentació més útil, no només a Terrassa, també a l'Arxiu Nacional de Catalunya, a l'Arxiu del Govern Civil de Barcelona; i les memòries orals més importants que encara queden per fer. Propiament, la tercera fase, serà per començar la redacció del treball, edició de les entrevistes i, eventualment, un llibre o arxiu general.

En Marcel explica que l'arxiu del Govern Civil és un de molt important per

confirmar accions, protestes, manifestacions i altres mobilitzacions, «què passava i a on» durant els darrers anys de la Dictadura i els de la transició a l'actual democràcia de baixa intensitat.

Aquestes dues fases, molt clarament diferents, permeten veure la influència i la relació entre moviments socials i política. Aquesta és una de les perspectives de treball que es planteja el grup del CEHT i «no la de fer cap història d'una entitat només, sinó de tot plegat».

A Terrassa, les riuades són un moment molt clar en el naixement del moviment i l'associacionisme veïnal, posen sobre la taula la crisi del model de ciutat franquista, articulada sobre les necessitats del capital i que gira l'esquena a les realitats dels suburbis i a la gent que hi viu. Les autoritats es veuen forçades a obrir espai per a l'activisme

de persones que, fins i tot enquadrades formalment en les institucions del règim, com els Caps de Família, funcionaran amb bastant autonomia, de vegades sota paraigua de l'Església, com fou el cas de Les Arenes. Al 1972 es va crear una coordinadora de barris, que tingué activitat fins el 1977, aproximadament, per reclamar transport i asfaltat, el que mostra clarament un grau superior d'organització i autonomia del moviment.

D'entre la gran quantitat de material d'estudi, en Marcel Taló apunta la importància de fer llum sobre tot allò que ha mostrat persistència i rellevància en el temps, com podria ser la construcció de centres socials pel propi veïnatge; i també sobre les lluites i debats en temes que tornen a l'agenda, com els serveis públics i el seu caràcter, el transport, l'aigua, l'electricitat.

→ PINTURA

El món fantàstic i grotesc de Manuel Molí

L'exposició de l'autor, mort ara fa uns mesos, es podrà veure a partir del 18 de febrer als Amics de les Arts

Jordi F. Fernández Figueras

Manuel Molí, pintor, dibuixant i gravador terrassenc traspassat recentment, el 12 maig de 2016, va néixer el 1936 en un poblet de Lleida, la Portella, situat al límit de les comarques del Segrià i la Noguera.

Manuel Molí i Torrelles era el petit de la parella de fills, noi i noia, d'una família pagesa que va emigrar a Terrassa quan ell tenia 13 anys. Acabat d'arribar a Terrassa ja va començar a treballar de manyà a un taller de maquinària tèxtil i no va poder completar uns estudis mitjans.

Pel que fa a les arts plàstiques, autodidacta, va presentar les seves primeres exposicions de dibuix amb tinta els anys 1959 i 1965 al Centre Excursionista de Terrassa i posteriorment a diverses sales d'Arenys de Mar, Barcelona, Mataró, Sitges i, també, com no, als Amics de les Arts i Joventuts Musicals de Terrassa, fins a exposar, el 1973, a la Galeria Adrià de Barcelona, un espai de referència per a l'art dels anys setanta a Catalunya pel seu suport al desvetllament d'una nova sensibilitat artística al nostre país.

Baltasar Porcel va fer a *La Vanguardia* aquesta caracterització de l'obra presentada en aquella primera exposició a Barcelona: «...diablos esperpénticos, ratas coléricas, desolación pestífera, sexualidad cadavérica, bruticie miserable, eructación de gula pantagruélica, guadaña apocalíptica, miradas desoladas, infinita carga de apalizada vejez, cósmico vacío de paisajes, todo un mundo pulula en sus trazos agudos, combinando encantamientos oníricos, efluvios subconscientes y clamor de denuncias sociales e ideológicas».

Amb la seva incorporació al món de les grans galeries, Molí va passar de conrear exclusivament el dibuix a elaborar quadres a l'oli que es van exposar durant dècades tant a ciutats catalanes i espanyoles com a diverses ciutats d'arreu del món entre les que destaquen, per exemple, Asunción, Basilea, Estocolm, Munic, Nova York, Nuremberg... ja fos en mostres individuals o en col·lectives; i que es poden contemplar a museus d'art modern i contemporani de Barcelona, Estocolm, Madrid, Mataró, Nuremberg, Sevilla i Tarragona.

Els dibuixos i gravats dels seus inicis —que mostren en certs aspectes l'empremta de creadors com Francisco de Goya, José Gutiérrez Solana i potser d'alguns expressionistes alemanys com George Grosz— són d'una gran sobrietat figurativa, però, com passa també amb les seves pintures —que han estat relacionades amb les d'antics pintors flamencs com Hieronymus Bosch i Pieter Brueghel el Vell—,

estan carregats de simbolisme clar i contundent; rere les seves imatges fantàstiques i grotesques s'amaga una dura crítica a la societat que l'envoltava que no pot deixar ningú indiferent.

El franquisme, el capitalisme, l'església, l'exèrcit, la maquinització, la vida deshumanitzada de les ciutats, l'hedonisme neurotizat, els esperpèntics «grans» personatges històrics... seran generalment l'objectiu dels seus atacs ferotges. Tan sols la imatge enyorada dels paisatges naturals i del món vegetal —que fan pensar en Henri Rousseau— conferirà una nota de tendresa a alguns dels seus olis.

Amb el pas dels anys les seves creacions pictòriques van anar guanyant en riquesa de color i derivant cap a unes imatges de caire surrealista màgic, més exuberants, potser més oníriques, sense perdre, però, l'esperit rebel i contestatari.

Ara, amb l'exposició comissariada per Salvador Mourullo que presenta Amics de les Arts i Joventuts Musicals i que es podrà visitar entre el 18 de febrer i el 9 de març, tindrem l'oportunitat de recordar o descobrir un gran creador, veí de la nostra ciutat, concretament del barri del Torrent d'en Pere Parres, però que va ser poc conegut, en part pel seu caràcter reservat i modest, i per la seva concentració en l'activitat artística... però, a més, pel fet d'exposar i vendre la seva obra de manera preferent a Alemanya durant un parell de dècades, a la Galeria Buchholz.

Va ser una mena d'exili creatiu motivat potser per un desagradable episodi arran d'una de les seves primeres exposicions a Barcelona quan, a causa d'una obra en què apareixia un general esbudellat que guardava una certa semblança amb el general Franco, el responsable de la Galeria Adrià, Francesc Mestres, va ser cridat a declarar davant del Tribunal d'Ordre Públic (l'anomenat anteriorment Tribunal Especial de Repressió de la Maçoneria i del Comunisme). L'artista i el galerista van sortir benparats gràcies a la intervenció providencial de Cesàreo Rodríguez-Aguilera, crític d'art i jutge, però potser Molí va quedar advertit dels perills d'exercir la llibertat d'expressió a Espanya, cosa que encara constatem ara mateix.

Ja és hora que Manuel Molí rebi el reconeixement de tots els terrassencs i terrassenques amants de les arts plàstiques, encara que sigui de manera pòstuma. Amb aquesta exposició hem començat a fer-ho.

Retrospectiva pictòrica dedicada a Floreal Soriguera

Jordi F.

Si algun artista local representa, com cap altre, l'evolució estètica contemporània de la ciutat de Terrassa, aquest és en Floreal Soriguera. La seva implicació com a artista, com a formador d'artistes i com a activista cultural ha influït, d'una manera notable, en les disposicions estètiques individuals i en l'estètica col·lectiva de la ciutat.

En el camp de les arts plàstiques, del franquisme a la democràcia, no hi va haver una reforma, sinó una autèntica revolució, en què es va constituir una alternativa a la grisor de la dictadura. I, a Terrassa, sempre va comptar amb la bona voluntat del "Suri", compatibilitzant les arts visuals sofisticades amb la cultura popular.

Qui les va viure no pot oblidar les experiències de socialització estètica que van representar aquells happenings festius que en Suri i la Duocastella organitzaven a Can Carbonell. Sense la seva participació no sabem com haurien estat plàsticament les Festes Majors i els Carnestoltes, des de la recuperació de la democràcia.

El text anterior era la crida a visitar l'exposició retrospectiva de l'obra plàstica del Suri que, entre el 14 de gener i el 2 de febrer oferirà Amics de les Arts i Joventuts Musicals, l'entitat on va presentar la primera mostra individual l'any 1949.

El text perfila molt bé la figura del Suri, un home amb una

aportació a la vida social de la nostra ciutat que, per la seva implicació en múltiples activitats públiques i col·lectives, ha anat sempre molt més enllà d'una simple pràctica artística individualista.

La mostra recollia obres que exemplifiquen les diferents estètiques de seva trajectòria: realisme figuratiu, neocubisme, expressionisme abstracte i pintura matèrica; així com les seves temàtiques habituals: paisatges urbans, màquines i símbols solars...

La Qlectiva: una experiència de creació artística autogestionada

Maria C.

Estem a un antic gimnàs reconvertit en espai de creació artística on es troben diferents col·lectius de la ciutat. Aquí ens hem citat amb l'Ambi, la Berta Pey, l'Edmundo García, l'Itois Bru i la Pilar, membres de la Qlectiva perquè ens expliquin com sorgeix i com funciona un col·lectiu artístic multidisciplinari, jove i autogestionat.

Comencem parlant sobre l'origen del col·lectiu. L'Ambi i l'Edmundo García ens expliquen que tot va començar amb Ansiosos de Arte, una sèrie d'exposicions que van fer a l'Azur una desena de persones que venien de l'àmbit del graffiti. Aquest projecte quedà aturat un temps fins que, més endavant, alguns dels seus membres juntament amb els integrants del Corralito i altres persones van decidir reactivar-lo amb el nom de Qlectiva, canviant de nom i convidant a qualsevol persona que es volgués involucrar en el projecte. Per exemple, la xarxa d'artistes «que ha estat molt important» diu el Itois. Bru «perquè és on vam anunciar en un primer moment quina era la nostra intenció i on se'ns va sumar molta gent».

Com a col·lectiu, la Qlectiva ja ha fet quatre exposicions, una d'elles al carrer. La norma és que cada convidat ha de portar un nou artista per a la següent edició i d'aquesta manera es va creant una roda de gent nova de Terrassa o rodalies que hi participa. És interessant, diuen, trobar-se uns als altres i oferir-se visibilitat i possibilitats d'exposar perquè el circuit per mostrar la teva obra és molt reduït: «el circuit públic requereix d'un procés molt llarg i depèn del teu estil no encaixes al circuit privat, on tenen un perfil d'artistes que exposen molt marcat, així que nosaltres volem donar una oportunitat a la gent que prova amb coses diferents».

Què fa de la Qlectiva un projecte tan interessant? Per una banda la seva independència. La seva relació amb el circuit pública ha estat, fins ara, gairebé inexistent i el grup insisteix en que la Qlectiva és un projecte autogestionat que no de-

pèn de ningú- tot i que estan oberts a la col·laboració i és assembleari. Vollem crear les nostres pròpies vies, les nostres pròpies sortides. I de moment ho estan fent. El debat sobre el seu lligam amb les institucions públiques però, reconeixen que no està tancat del tot i estan oberts a possibles col·laboracions, no en va es reconeixen influenciats i agraïts vers projectes públics com la Descomunal, que ha anat posant en contacte artistes de la mateixa disciplina a la ciutat. A vegades, a dins les institucions pots trobar algú que t'entén i et vol ajudar diuen.

També els fa interessants i fins i tot revolucionaris la seva voluntat de sacsejar el món de l'art. «Ens semblava que a Terrassa l'escena artística i el seu públic ja eren molt grans i nosaltres el volíem, el volem renovar una mica». «Incitar a la gent, fer un art més jove i utilitzar-ho com a eina per apropar-se al jovent. També per continuar fent xarxa: és fonamental trobar altres persones que fan coses que t'agraden i veure que a la teva ciutat hi ha més gent creativa i veure la seva feina i potser col·laborar-hi» afegeix la Pilar.

La conversa deriva fins a terrenys on és més complicat posar-s'hi d'acord. És la Qlectiva un projecte polític? Alguns d'ells diuen que no, tot i que la mateixa manera en què estem tenint aquesta conversa ja és política, afegeix un d'ells. Altres diuen que tot el que fem acaba sent inevitablement polític. En qualsevol cas, el col·lectiu si que es fa ressò de moltes de les crítiques que es poden fer a la institució pública: manca d'ajuts a la creació, manca d'implicació real i d'espais, sobre tot a la via pública.

La Berta Pey recull i sintetitza aquestes diferències dient que la Qlectiva és, al cap i a la fi, un col·lectiu que reflecteix com cadascú es sent i es posiciona davant la seva pròpia necessitat d'exposar la seva obra, de voler rebre ajudes que no siguin per les vies tradicionals. I conclou amb un objectiu ambiciós: «el que hem vist que ens ha faltat a nosaltres com artistes, volem crear-ho per la gent que vingui després.»

■ Mostra de l'edició de la Qlectiva realitzada al carrer

Febrer Negre, literatura i cinema negre

L'Ateneu Candela acull la tercera edició del Febrer Negre, cicle de literatura i cinema negre que combina diferents propostes culturals i que compta amb el suport de diferents col·lectius presents a l'espai, com ara Videodrome, el Café del Candela o la llibreria Synusia.

El cartell d'enguany ha estat dissenyat per la Mairiona Alberich i recull totes les activitats relacionades amb el Febrer Negre 2017 des de presentacions de novel·les negres com ara «Sense cadàver» de Fàtima Llambrich

a lectures dramatitzades d'Agatha Christie. Més enllà de les activitats purament literàries, al Febrer Negre també hi ha lloc per a la Celebració d'un Carnestoltes en clau noir o les ofertes gastronòmiques com ara el Sopar Negrecriminal.

El Febrer Negre també compta amb el seu propi concurs de relats breus, el Ràfegues Negres, organitzat amb la col·laboració de la llibreria Synusia i del periòdic Malarassa. El concurs estarà obert a la participació de totes les persones de més de 16 anys que presentin relats inèdits, en castellà o català, de temàtica policíaca.

Vine a la Vall de Ribes!

Senderisme. Esquí. Trekking. BTT

Alberg de Bruguera Cal Nuri

Per a grups fins a 30 persones

234 € grup/nit. Ús exclusiu

Descomptes especials

+ info: 937364722

info@eina.cooperativa.coop

www.albergdebruguera.cat

Fem créixer el moviment cooperatiu i donem veu a les cooperatives de treball

Federació de Cooperatives de Treball de Catalunya

Presentis a les xarxes, segueix-nos a

Premià 15, 1r pès
08014 Barcelona
933 18 81 62

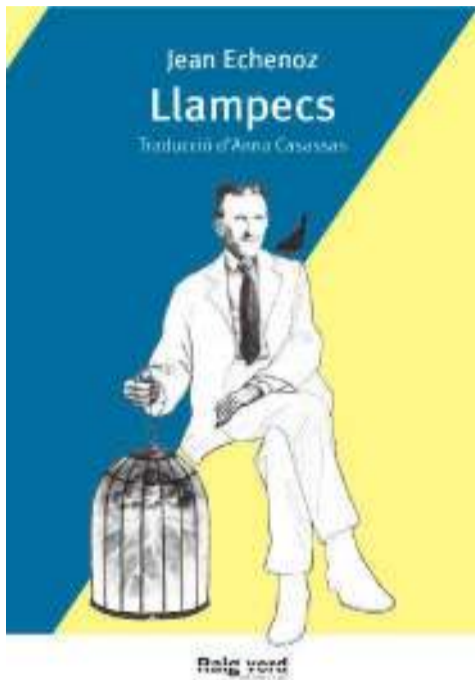
Facebook i Twitter

www.cooperativest treball.coop

→ LITERATURA

Una precisa elegia a un visionari

FITXA BIBLIOGRÀFICA

Llampecs
Jean Echenoz

Traducció d'Anna Casassas
Raig Verd, Barcelona, 2016
156 pàgines

Jordi Sellarès

Després del brillant 14 i de *Córrer* (una ficció biogràfica sobre Emil Zátópek), Raig Verd ens torna a oferir una petita joia, en forma de *nouvelle*, de Jean Echenoz (1947), un dels escriptors francesos actuals més reconeguts. I, com passa amb *Córrer*, Echenoz torna a oferir una ficció biogràfica; aquest cop sobre la enigmàtica figura de l'enginyer, científic i inventor Nikola Tesla.

Sota el nom suposat de Gregor, anem resseguint la vida d'aquest curiós i misteriós enginyer i inventor d'origen balcànic, els seus primers passos científics a França i el seu posterior viatge i establiment als Estats Units. En tot moment Gregor aconsegueix esglaiar el públic i la comunitat científica amb els seus invents; alguns d'aplicació immediata, com el corrent altern, la ràdio i el camp magnètic rotatiu; d'altres que seran de gran utilitat en el futur, com les comunicacions i tecnologies sense fils. I s'hi dedica en cos i ànima, sense parar gens d'atenció als afers socials i als negocis. Aquesta despreocupació per tot allò que passa "fora del laboratori" provocarà que altres científics i empreses, com el malvat Thomas Alba Edison, li acabin robant tot. Cada cop, cada mala passada, faran que Gregor es vagi tornant més excèntric i esquerp, i que s'acabi refugiant en les seves altres passions: els llamps i els ocells.

Des d'una aparent simplicitat o, si voleu, superficialitat, es desplega davant nostre una vida apassionant repleta de grans fites científiques, desafiaments i rivalitats poc sanes. Que la vida d'un científic no espanti pas els lectors profans en la matèria (entre els que m'incloc), perquè la vida de Gregor (Nikola Tesla) és també la història del desenvolupament de la tècnica, del capitalisme i de les grans multinacionals; de com aquestes, representades per la General Electric d'Edison o l'incipient gran conglomerat industrial de John Pierpont Morgan, van anihilar la possibilitat de l'existència d'una font d'energia que hauria pogut ser accessible per tothom, de forma lliure i gratuïta. Perquè Gregor (Nikola Tesla) fou un visionari que, si hagués parat més atenció als negocis, potser hauria aconseguit que tots plegats tinguéssim un present més just, més net, sense pobresa energètica, grans monopolis ni portes giratòries.

Llampecs és un prodigi de concisió narrativa i d'economia de paraules per construir una història que enganxa, que a voltes fa empenyar (pel mal cap de Gregor en els seus negocis i per com ho estem pagant tots plegats) i que et fa entendre bastants més coses del nostre món, del nostre present, de les que no pas explica. Com passava amb 14, pocs cops tan poques paraules havien dit tant. Les expectatives que havia pogut tenir en aquest llibre s'han vist, amb escreix, superades. Bravo, Jean Echenoz i Raig Verd.

→ VINYETES

Jesús Morgado

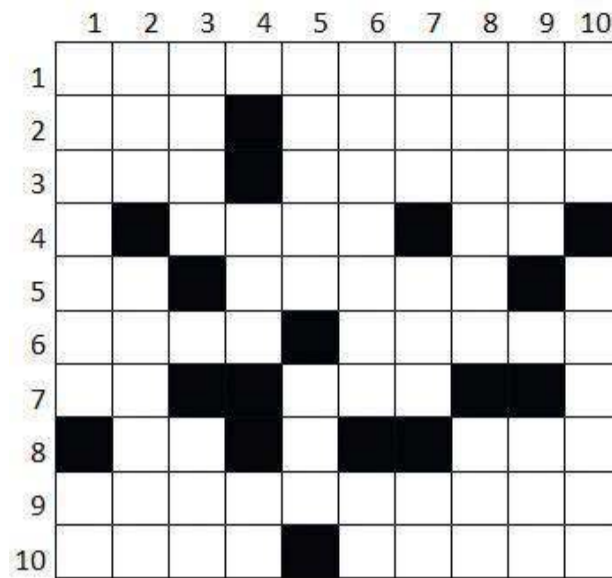

Dídac Mas

Joan Manel Gabarró

→ MOTS ENCREUATS **Cesc Carceller**

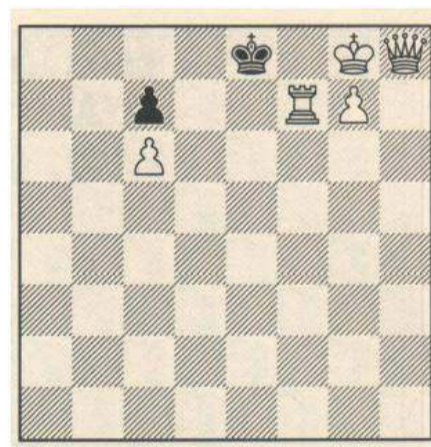

HORIZONTALS: 1. Ciència que estudia l'origen, el moviment, i la composició de tots els cossos celestes de l'Univers. 2. Vaixell. Volum submergit d'una nau. 3. En sentit contrari, coneguda vall catalana. Fer que alguna cosa suri. 4. Mil. Tros de pa xopat de brou o altre líquid. Llengua d'Occitània. 5. Campió. Persones, fets o coses que han estat magnificats. La primera. 6. En sentit contrari, nom d'home. Governador dels àrabs. 7. Sigles de societat mercantil. Estats Units d'Amèrica. Vocal. 8. En sentit contrari, article. Vocal. Riu suís. 9. Intoxicació aguda produïda pel tabac. 10. Aràcnid amb el cos articulad. Al revés, població catalana.

VERTICALS: 1. Bèsties. Símbol del tàntal. 2. Estat d'una cosa que ha arribat a maduresa. En sentit contrari, municipi català de la comarca del Bages. 3. Cilindre buit més llarg que ample. La primera. Nom de la lliga de bàsquet professional espanyola. 4. Dinovena lletra de l'abecedari espanyol. Molt coneguda organització mundial. En sentit contrari, deu del Sol. 5. Mamífer artiodàctil remugant de la família dels giràfids propi del Congo. En sentit contrari, preposició. 6. Individu d'un antic poble semita de la península aràbiga. Universitat Autònoma. 7. Recipient gran, generalment més alt que ample fet d'esparg o de joncs, que serveix per a tenir grans, llegums, etc. Nom de lletra. En sentit contrari, símbol del Níquel. 8. Procés de divisió cel·lular. American Statistical Association. 9. En sentit contrari, relatiu als gossos. Consonant. Associació dels municipis per la Independència. 10. Riu suís. En sentit contrari, nom de dona.

SOLUCIONS (NOMÉS HORIZONTALS): 1. ASTRONOMIA. 2. NAU. CARENÀ. 3. JOB. ABOIAR. 4. M. SOPA. OC. 5. AS. MITES. 6. LUAS. EMIRS. 7. SL. EVA. E. 8. LE. U. AAR. 9. TABAQUISME. 10. ACAR. ANAIT.

→ PROBLEMA D'ESCACS

Les blanques juguen i fan mat en dues jugades. Senzilla posició on l'avantatge del blanc és molt clara i evident. Una jugada simple és la clau per donar mat en dues jugades.

Solució:
1. Dh3 - Rd8 (única)
2. Dd7 escac i mat.

CLASSES D'ESCACS
Experiència en escacs escolars i en organització de tornejos/exhibicions. Personalitzades i/o en grups.
cesccarcellerf@yahoo.es
669 24 76 32

LOTROBADA
C/ teatre, 4, 1r de Terrassa, tel. 625453865
El restaurant del temps per la inclusió social

El Cafè dels Amics, un espai singular

Reconegut pel seu caliu i per l'ambient particular que s'hi respira, el bar dels Amics ha estat durant dècades identificat com un lloc de trobada distesa, d'animades xerrades i reunions, o per prendre quelcom envoltat de quadres i d'història i cultura locals. Estretament vinculat a la centenària entitat dels Amics de les Arts i Joventuts Musicals, tothom ha entrat o coneix aquest emblemàtic espai cantoner dels carrers de Sant Pere i del Teatre.

Sergio Sánchez Vellido, nascut a Salamanca fa 34 anys, encara que des dels cinc viu a Catalunya, dirigeix el bar dels Amics des de ja fa uns quants anys, amb molt encert donades les xifres de públic i èxit de la proposta. Conversem amb ell a primera hora de la tarda sobre l'experiència del bar, quan aquest acaba d'obrir i alguns dels clients habituals van entrant, encara amb comptagotes i de forma pausada, per gaudir una estona de tranquil·litat, abans que l'activitat es torni molt més frenètica.

• Abans que res, quina ha estat la teva trajectòria en el sector?

Als 17 anys vaig fer un curs d'hostaleria i des de llavors estic treballant. He estat al Grinzing, al cafè Tarasca, i també com a encarregat a diversos restaurants.

• I com va sorgir l'oportunitat per entrar en aquest bar?

Jo treballava pel Pep Massip – l'anterior gestor del bar –, havia començat fent de cambrer els caps de setmana. Mentrestant treballava en una botiga de mobles com a comercial. Vaig passar a ser encarregat i després el Pep em va proposar fer-li el relleu. Jo vaig estar encantat d'assumir el repte, i la junta dels Amics hi va estar d'acord. D'això ja han passat més de 8 anys.

• Què ens dius de la cuina que fas, és vocacional? Tothom diu que tens molta gràcia per fer-ho.

Això ho dieu vosaltres! - somriu amb modèstia -. M'agrada cuinar. Al principi només es feien entrepans. Al cap d'un temps, vam sentir la necessitat de fer una cuina més elaborada, i va funcionar prou bé, n'estic satisfet. Com que és

quelcom que m'agrada, ha evolucionat i hem anat incorporant algunes especialitats a la carta, la qual anem variant cada tres mesos. Fem sopars, i és cert que està tenint bastant èxit.

• En tot aquest temps que fa que hi ets, hauràs notat que aquest bar és un lloc particular.

I tant! Es nota en tot, en les converses que es desenvolupen, allò de què es parla, en l'ambient divers i cultural... No és un bar només per prendre un cafè, és un bar especial. Jo dic que el bar t'acaba atrapant i t'enganxa. Aquí venen estudiants, ocupes, arquitectes, advocats, artistes,...etc. Tot plegat hi ha una "barreja" molt peculiar.

• A l'entitat hi ha tota una programació artística i cultural que, de fet, també s'ha seguit aquí al bar com a tradició.

Als Amics de les Arts es realitzen moltes activitats: de pintura, de fotografia, recitals de poesia, teatre, xerrades, tallers, etc. Nosaltres també hem dut a terme, des del bar, diverses activitats amb molta acceptació. Una per exemple són els concerts dels dijous que orga-

nitzàvem amb el suport del David Traver i que potser ara els tenim una mica aturats però que volem que tinguin continuïtat.

Es mira molt de no interferir en activitats pròpies de l'entitat, sobretot quant a exposicions es tracta.

• Com descrius el vincle del bar amb l'entitat?

L'entitat sempre ha tingut bona relació amb el bar. Darrerament les condicions econòmiques s'han posat més difícils per a tots, arran del conflicte amb els propietaris d'aquest immoble. Però hem de dir que quan pensem en dur a terme algun esdeveniment, es parla prèviament amb la junta, i mai ens han posat cap impediment per organitzar actes.

• Consideres que hi ha una coherència i una complementarietat del bar amb l'entitat?

El bar sempre ha estat el pulmó de l'entitat. Però te'n adones que hi ha moltes persones que no saben que el bar forma part d'una entitat com són els Amics de les Arts, que és un referent cultural de la ciutat. I no ho entenc, perquè se'n fa molta publicitat de les activitats que s'organitzen a l'edifici que té l'entrada pel carrer Sant Pere. Encara hi ha persones que intenten accedir-hi a través del bar o que pensen que les xerrades i tallers es fan aquí i no tenen constància de que l'entitat disposa d'altres equipaments.

• Quins altres projectes feu i en voleu fer?

Hem fet i fem exposicions de fotografia, concerts, cates de cervesa...

Respecte a la cervesa, tenim una oferta molt àmplia que hem anat centrant sobretot en les cerveses d'importació. Oferim cerveses més exclusives que no siguin fàcils de trobar a qualsevol lloc. En tenim de belgues, alemanyes, britàniques,...

A finals de febrer tenim prevista una cata de cerveses que esperem tingui molt de públic.

I el dia de Sant Patrici, el 17 de març, també és una data assenyalada al nostre calendari, celebrem des de fa uns anys aquesta festivitat i a on se serveix molta cervesa i plats típics d'Irlanda. A banda d'això, hi ha projectes estructurals pendents per modernitzar-nos i oferir un millor servei, com ara ampliar la cuina intentant

guanyar més espai. O substituir la barra, que tot i ser un peça de molt carisma, ja comença a estar obsoleta – ens l'assenyala, té 80 anys! -. Ara ve molta més gent de la que es pot atendre, per això veiem necessària aquesta ampliació.

• Quantes persones treballen al bar?

Formem un equip molt ben avingut de quatre persones: Neus, Sara, Eli i jo mateix.

• En aquests vuit anys que fa que hi ets aquí, com ha evolucionat la clientela?

Quan vaig entrar era un bar de cubates barates, per dir-ho d'alguna manera. Venien a les nits grups de joves de 18 a 25 anys, majoritàriament estudiants. Amb el temps això ha canviat molt, ara ha pujat la mitjana d'edat i també ve gent al voltant dels 30 anys i més.

D'un temps ençà, venen molts turistes i gent de fora de Terrassa, perquè coneguts seus els hi han recomanat com a lloc singular. També venen, s'ha de dir, per l'oferta de cerveses!

Això sí, a les nits, això s'omple.

Els socis que abans venien molt poc, ara estan més presents, també per sopar. L'evolució del negoci és necessària per a tots i ens hem d'obrir al públic en general tot i que intentem tenir incentius amb els que són socis.

Una de les novetats que hem engegat enguany, com a forma d'oferir quelcom atractiu i perquè se sumin de nous, és que als socis acreditats se'ls faci un 10% de descompte en les seves consumicions.

• Caram! Hem de dir també, si ens ho permetes, que aquí sempre es troba el nostre periòdic Malarrassa.

Sí! De fet molta gent ve a buscar-lo i ho demana. Cada cop més.

• Llavors veus bones perspectives de futur en l'evolució del bar.

Això segur, aquí hi ha molt bon futur. Però aquest passa per modernitzar el local a nivell d'instal·lacions, millorant l'acústica de la sala, etc.

Sigui com sigui, se li ha de posar esforç, ganes, sacrifici i coneixements per a que aquest projecte vagi endavant.

Miquel Gordillo

Cafè Bar Amics de les Arts

CARRER DEL TEATRE, 2

Telèfon 93 783 58 37

- Dilluns a dijous de 15 a 01h.
- Divendres de 15 a 03h.
- Dissabte de 17 a 03h.
- Diumenge de 17 a 00h.
- Festius a les 19h.

